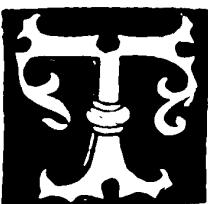

Lōceptus & insolubi
lia j̄derti dealyaco. S-12-4

and the people of the country
at the moment I am giving you
the names of the
people who have
been here and
are still here
and the names of the
people who have
left the country

Erminorū ali⁹
menalis / ali⁹ vo-
calis / ali⁹ scriptus
Terminus mētalis
est cōcept⁹ sive act⁹
intelligēdi anic vel
potēti intellegēti.
Termin⁹ vocalis est vox significans
ad placitū. Termin⁹ vero script⁹ est
scriptura simonima in significādo vo-
ci significatiue ad placitū. vñ termin⁹
sua cōitate sic pōt describit. Ter-
min⁹ est signū qđ et impōc quā actu
habz vel ex natura sua potēti cogni-
tiue et vitaliter imutādo aliquid vel
aliqua vel aliquāl natū est signe. Et
vñ predicta diffinitione et impōne
quā actu habz pppter terminos vo-
cas et scriptos, i mentales s̄ proprie-
ties q̄ ex impōe signe. Et dē vel ex na-
tura sua pppter terminos mētales pro-
prie dictos qui naturaliter significant.
Signe autē est potēti cognitiue eas
vitalis imutando aliquid vel aliqua vñ
aliquā alter rep̄nitare. vñ i p̄dictis de
scriptiōibus ponit ly aliquid pppter ter-
minos cathegorum cumaticos singulare
nūeri non collectiuos. i ponit aliqua
pppter terminos collectiuos singula-
ris nūeri: vel pppter terminos plura-
les non collectiuos; i ponit aliquāl
pppter terminos s̄ncathegoreumaticos
rōne signatione. Exemplū primit ut iste
termin⁹ hō significat aliqd. Exemplū
sc̄i ut iste termin⁹ ppplus vel iste ter-
min⁹ holes in pluralt signe aliq. Exem-
plū tertij ut iste termin⁹ oīs signe aliq
liter. vñ vitalis imutatio in p̄posito
ē actualis noticia sive cognitiue effecti-
ue p̄ maior causa a potēti cogni-
tiua vitaliter p̄ceptua et inherēta i p̄t po-
tēti cognitiue vitalis p̄ceptiue. Et
ista descriptiō sequit q̄ ad hoc q̄ ali-
qua res sive aliquā qualitas dī noticia
imutās vitaliter potēti cognitiua
sive vitalis imutatio requirit duplē
habituudo illius qualitatis ad cogniti-
uā potētiā. Prima est q̄ sit effectiue
a potēti cognitiua salē p̄tialit rōe

cui⁹ si deus in lapide p̄duceret actua-
lem noticiā de hole hoc est illā quali-
tacē que est actualis noticia homī
non pppter hoc diceretur lapis vual-
ter imutari: nec illa qualitas ēē vua-
lis imutatio lapidis q̄ lapis non ē vi-
taliter p̄ceptuus talis noticia nec ad
eā cōcurrū effectiue. Sc̄da habitudo
ē q̄ tal noticia inherēta potēti cogni-
tiue sicut accidēs inherēti suo subiecto
et informet potēti cognitiua rōne
cui⁹ cēntia diuina sive de⁹ quāq̄ po-
tentie cognitiue oīa rep̄nitaret: nō tñ
posset eē ppria vitalis imutatio sive
noticia actualis alicui⁹ rei q̄ cēntia
diuina non pōt inherēre potentie co-
gnitiue nec pōt eā informare cū deus
sive cēntia diuina nihil informet nec
cuiq̄ inherēat. Et quo p̄z q̄ nulla res
ē essentiale i intranscē vualis imuta-
tio s̄z hoc sc̄i s̄z vitalē imutationes
duenit alicui⁹ qualitatē p̄ habitudinē
ad aliqd extinsecū: ut patiu. Infere
vñter⁹ q̄ vitalis imutatio p̄t non ēē
vitalis imutatio: hoc p̄z q̄ vitalis im-
utatio. i illa res q̄ est vitalis imuta-
tio non ē essentiale nec intranscē vua-
lis imutatio i p̄ dīa nō necessario est
vitalis imutatio s̄z accidentiale extin-
sece et cōtingēter. Igī p̄t non ēē vua-
lis imutatio. hoc qđ dictū est declara-
tur exēplo. Pono enī q̄ a sit actualis
noticia de lapide nunc vitaliter imu-
tans potētiā intellectiua s̄oris hoc
posko. a. est vualis imutatio. volo q̄
deus conseruet. a. absq̄ hoc q̄ depen-
deat effectiue a potētiā intellectiua
s̄oris et absq̄ hoc q̄ ei inherēat hoc
posko q̄ est possibile. a. nō s̄plius est
vitalis imutatio. p̄z p̄ descriptionem
vitalis imutationis sup̄a posita. Et
igitur probatū illud correlatius q̄ vi-
talis imutatio bene pōt non esse vua-
lis imutatio. Potandum est deince-
de q̄ significare ē idem q̄ esse signū
alicui⁹ rei. ve-biamē dupliciter ali-
qua res potēst dici signū alicui⁹ rei
vno mō q̄ ducit in noticiā rei cui⁹ est
signū. alio modo q̄ ē ipsamē noticia

rei. Scbo mō dicitur acceptū eē signū
rei cuius talis conceptus est naturalis si
militudo: non q̄ ducat in noticiā illi⁹
rei sed q̄ est ipsam et noticia rei natu
raliter p̄prie rep̄tans rem. Primo
mō adhuc dupliciter q̄ vna res p̄o
ducere in noticiā alteri⁹ rei p̄ficiat
sic videlicet q̄ causet p̄imā noticiā de re.
Et sic oī res nata ē esse signū suūp̄lus
q̄ nata ē causare potentie cognitiae
p̄imō modo noticiā supponēdo. Alto mō
aliqd dī signū rei q̄ ducit in noticiā
secundariam sive rememoratiā sup
ponēdo p̄imā noticiā et sic vestigium in
quantū huiusmodi ducit in noticiā
rei tui⁹ est vestigium. Similiter hoc
mō termini ad placūm instauri ducit
in noticiā sc̄bariā sive rememoratiā
rei significare supponēdo p̄imā no
ticiā rei significare. ¶ Rotandū est
vlerius q̄ termin⁹ mentalis accept⁹
sive actus intelligendi et noticia rei
apprehensiva idem sunt. Et tñ noticia
rei apprehensiva est duplex: q̄dam ē cō
plexa: alia incōplexa. Noticia appre
hensiva incōplexa ē accept⁹ rei incō
plexus. Noticia vero apprehensiva cō
plexa ē conceptus complex⁹ rei et ista
adhuc ē duplex: q̄dam ē complexa cō
plexione distante. alia ē complexa com
plexione indistante. noticia complexa
complex. distante ē cui⁹ extrema distat
q̄ copula verbalē q̄ in mēte nihil aliud
est q̄ q̄dam ac⁹ intelligēdi sive cathe
goreum atque significative q̄ est cōple
xius et vniuersus p̄ modū distantis
p̄dicari cū suo sublecto. Noticia vero
complexa cōplex. Indistante ē cui⁹ extre
ma non distant per talē copulam vel
int̄ cui⁹ extrema nō ponit talis copu
la facies extrema distare. ¶ Rota q̄
noticia apprehensiva incōplexa ē p̄
prie ipse termin⁹ mentalis sive accept⁹.
Incompletus naturalis significans ali
quid vel aliqua vel aliqualiter. Moran
dum est tñ pro terminis mētalib⁹ q̄ ter
minos mentalib⁹: q̄dam ē cathegoreu
maticus et altius sive cathegoreum art
icus. Adhuc termin⁹ mentalis cathe

go. est triplex: quidam est cathego. si
gnificatiōe tanū: et aliis ē cathego.
officio tanū: aliis ē cathego. signifi
catione et officio simul. Similiter ter
min⁹ mentalis sive cathego. q̄dam ē sim
ilaris. significatiōe tanū et coincidit
cum mentali termino cathego. officio
tanū. aliis ē sive cathego. officio tñ et
coincidit tñ cathego. significatiōe tñ
Ali⁹ est sive cathego. officio et signifi
catione simul et ex opposito se habet
ad terminū cathego. officio et signifi
catione simul. Termin⁹ mentalis ca
thego. significatiōe tñ est cōceptus
naturaliter significans aliqd vel aliqd
non potēs reddere suppositū verbo p
sonali modi finiti nec ē appositū re
spectu noīs noīauī casus cui⁹ modi
est termin⁹ mentalis mere adiectiuus
vel termin⁹ mentalis oblitus casus
vel verbū impersonale. Terminus mē
talis cathego. officio tñ est q̄ ex natu
ra sua nihil nec aliqd sit p̄t tñ ē ap
positū respectu noīs noīauī cas⁹ cu
iusmodi est copula verbalis modi fini
ti in mente. Termin⁹ mentalis cathe
go. significatiōe et officio simul est q̄ natu
raliter significat aliqd vel aliqua et po
test ē suppositū respectu vbi psona
lis modi finiti vel appositū respectu
noīs noīauī cas⁹ eiusmodi sit: no
mina mentalia substantia et vba
adiectua. Termin⁹ vero mentalis sim
ilaris sive cathego. officio et significatiōe simul
est ac⁹ intelligēdi q̄ naturaliter non
significat aliqd vel aliqua s̄z aliqualiter
vel ē actus intelligēdi q̄ naturaliter nō
significat aliqd vel aliqua s̄z aliqualiter
qui non p̄t reddere suppositū vbo
personali finiti modi nec ē appositū
respectu noīs noīauī cas⁹. eiusmo
di sunt noīa et pnoīa mere pnoīaliter
capta in mēte et signa vniuersalia vel
particularia et coniunctiones et multa
alta. Itē termin⁹ mentalis q̄dam ē
termin⁹ mentalis p̄prie dictus: aliis
impropriis dicitur. Termin⁹ mentalis
impropriis dictus ē cōceptus vocis vel
scripture sive nomine talū voci. Et dicitur

tal^s concep^t terminⁿ m^{er} talis sp^{ro}
p^{re} dic^r qⁱ talis c^ocept^r hⁱ significet
natural^f p^{ro}p^{ri}e voc^e vel scripturam
cui^e è naturalis similitudo p^or^t hⁱ c^u
hoc sig^{re} ad placu^m i subordinat al
teri concepiu^t qⁱ solu^m naturali signifi
cat. verbi gr^a c^ocept^r hui^s vocis hō
naturali p^{ro}p^{ri}e sig^{re} illa^s vocē hō qⁱ est
ei^r naturalis similitudo hⁱ ad placu^m
sig^{re} o^m hōles singulares i ut sic sub
ordinatur in sign^{re}ione illi concepiu^t qⁱ
naturali p^{ro}p^{ri}e è rep^{re}sentatiu^m o^m hōl^s
Et quo se^dq^uur qⁱ idem terminⁿ m^{er} talis
sp^{ro}p^{ri}e dice^r è sig^{re} naturali et ad
placu^m nec hoc è difficile cognitu^re
spectu diuersor^s id è c^oparando illu^s
terminu^s ad diuersa sig^{re}: hⁱ qⁱ hoc sic
v^e eti^a respectu eti^a p^{ro}stic nā clau
rum è qⁱ q^s p^o in se formare cōc^r p^u
hulus vocis ens quo facio ille cōce
pius p^{re}c^re rep^{re}ntat illa^s vocē ens cu^m
sit eius naturalis similitudo i idem cōc
epius ad placu^m sig^{re} o^m res mundi
qⁱ subordinat in significādo illi cōc
epiu^s cōfissimio qⁱ naturali p^{ro}p^{ri}e rep^{re}
ntati o^m rem m^udi i cu^m illi vor^r ens
se vnares concepera^r cōfissimio
rep^{re}ntati o^m eniu^m: se^dq^uur qⁱ cōc
epius hui^s vocis ens ad placu^m sig^{re} il
lam vocē ens quā eti^a sig^{re} naturali
p^{ro}p^{ri}e vi diciu^m est. Et p^z ergo qⁱ idem
terminⁿ m^{er} talis sp^{ro}p^{ri}e dice^r eandē rē
sig^{re} naturali p^{ro}p^{ri}e et ad placu^m vlti
mate. Et si arguat qⁱ hoc sic ipossib^r
le qⁱ vide^r sp^{ec}ificare contradictonē igit^r
est ipossibile. a^m p^{ha}k sc. nā si aliqu^s
terminⁿ significet aliquā rē naturali
ter p^{ro}p^{ri}e necessario sig^{re} illa^s rem nec
p^oti non significare eandē rem: i si idem
terminⁿ significet eandē rē ad placu^m
nō n^o necessario hⁱ contigenter sig^{re}
illa^s rē i sic poter^r non sig^{re} illa^s rem
ergo p^oti non sig^{re} i non p^oti non sig^{re}
eandē rē qⁱ cōtradicu^r manifeste igit^r
illid et qⁱ hⁱ infer^r est ipossibile igit^r il
lud. Ed argumentū r^uhdicatur d^ucendo
qⁱ deficit in vna p^{re}c^re a^m scilicet in illa
cū d^uf si c^oralis terminⁿ significet illaz
rem ad placu^m p^oti non sig^{re} illa^s rem.

Illa enī conditionalis ē falsa simpt
sed si dicereatur sic si enī talis lēminus
fiḡ illā ad placitū p̄t non fiḡ ad pla
cū talē rem: illa conditonalis ēsset
vera: acceptus ēt hui⁹ vocē enī fiḡ
ad placitū illā vocē q̄r subordinat illi
conceptui q̄ naturalit̄ rep̄nitat oē enī
mūdi t̄ q̄r illi conceptui ad placitū
subordinat posset nō subordinari. id
enī posset nō fiḡ ad placitū talē vo
cē quā sp̄lueret t̄n fiḡ naturalit̄ pp̄ue
t̄ non p̄t non fiḡ. P̄t̄o evidēntia so
lutionis argumēti dici posset q̄ l̄ se
incōueniēs eundē terminū cāndē rē
fiḡ naturalit̄ t̄ ad placitū vltimate
vtrōq̄ mō adequate: nō t̄n est iconue
ntēs cāndē terminū cāndē rē fiḡ na
turalit̄ p̄p̄e t̄ adequate t̄ ad placitū
vltimate inadequēt̄ ut in p̄posito con
cep⁹ huius vocis enī naturalit̄ p̄p̄e
adequate fiḡ illā vocē enī q̄: ē eius
concept⁹ pp̄ius t̄ adeq̄t̄us s̄ idē cō
cep⁹ ad placitū vltimate et inadeq̄
te fiḡ cāndē vocē q̄r sc̄z sub conceptu
cōfissimo rep̄nitatio oīum enī t̄ cu
tuslibz inadequate t̄ sic de aliis. Itē
lēminor̄ mēnitaliū p̄p̄e dīctoz qdā est
pr̄ia lēnētio. ali⁹ est sc̄da intētio. Et n̄
aliquā termin⁹ mēnitaliū p̄p̄e dīct⁹ d̄
cāk p̄me lēnētōis vel p̄le imp̄ōis ob
liq̄ et trāslūuc hoc est iprop̄e et tales
locutōes obliq̄ trāslūuc debet accipi
p̄dīctis t̄ trāslūuis ita q̄ sit sens⁹
talii lēmin⁹ ē lēp̄amēt p̄la lēnētio vel
sc̄da intētio. An̄ p̄ma lēnētio ē accept⁹
sive ac⁹ intelligēdi solū naturalit̄ si
gnificās rē q̄ nō ē signū vel n̄ signū
ea rōe qua ē signū alteri⁹ rē ut ac
pe⁹ ille q̄ ego cōcipio illā rē q̄ ē sc̄. est
p̄ma intētio. Et d̄ in p̄dīcta descri
priōe solū naturalit̄ signū: i p̄ hoc dif
fert a tertio mēnitali iprop̄e dīcto q̄ nō
solū naturalit̄ signū sed enī p̄ signū ad
pl̄icatu ut dīctū ē: t̄n fm̄ illū nō d̄z dīct
signū alteri⁹ rē. Et d̄ vel nō ea rōe
qua ē signū: qm̄ l̄z cōcept⁹ cui subor
dinatur iste termin⁹ vor vel iste lēmi
nus q̄litas signifīcat ī naturalit̄ q̄ ē
signum enī ad placitūm influeribz ad

Agāndū q̄ nō signifit oīs voīes q̄i non
tū signifit rē vel res ea rōe qua sunt si-
gnata hōc non obstante talis cōcept⁹
est p̄mā int̄io. q̄ aut ille cōcept⁹ non
significet ip̄mā voīes ea rōe qua sunt
signa: p̄t q̄ p̄usq̄ voīes sponant ad
signandum talis cōcept⁹ rep̄nitat natu-
ralit uīas voīes et p̄z clare. Sedā in
tenio est cōcept⁹ sive ac⁹ intelligēdi
solū naturalit signa: rē q̄ est signū al-
terius rei v̄l ea rōe q̄ est signū vel rē
et iā ea rōe qua talis res ē significata
ad placitū p̄ aliū terminū. H̄ p̄lo in
hac descriptiōe solū naturalit signa:
ad remouēdū tūmū mētālē ip̄oprie-
ditiū p̄t dicitū est in descriptiōe p̄ie in
setōis. H̄ s̄nter signa: rē q̄ est signū
ea rōe q̄ est signū cuiusmōi ē cōcept⁹
quo ego cōcipro illos terios hō. asin⁹
leo. et sic de aliis et iā rōe qua sunt ipsoi
ut ad signdū res solū in nūero differē-
tes et usdē sp̄t talis cōcept⁹ ē sedā in
tenio n̄ utralt signa: p̄fro terios
et supaddit in p̄dicta descriptiōe vel si-
gnificatiō rem ea rōe qua talis ē res si-
gnificativa p̄ aliū terminū cuiusmōi
ē concept⁹ quo ego cōcipro rea signa:
p̄ illū tūmū hō ea rōe qua significat
tur vniuere p̄ illū tūmū hō et etiā cō-
cept⁹ quo conceptio res significatae p̄
illū tūmū ē int̄a rōe qua significatur
p̄ illū tūmū equoce tales cōcept⁹ sive
scēdē int̄entionis. Et quo sequit⁹ q̄ ad
hoc q̄ aliquā terminū mētālis sic scēda
int̄enio non ap̄z q̄ significet rē q̄ est si-
gnū alterius scēde. andē rōe s̄n quā
est signū: s̄ sufficit q̄ significet rem si-
gnificata v̄l aliū terminū ea rōe qua
ē significata v̄l satis p̄z et dicit⁹. Se-
quunt̄ etiā et supradictis q̄ tūmū mē-
tālis p̄p̄ dicit⁹ est terminū solū natu-
raliter signa: H̄ Horath q̄ significa-
re naturālē cap̄t duplicit. Anno mo-
do p̄p̄. Alto mōdō cōuer. Significare
naturaliter p̄p̄ est aliquā scēplo et nō
mediante alio potente cognitio et
naturaliter inuāndo representare et sic
dicim⁹ conceptū qui est naturalis si-
militudo alciuīs rei p̄p̄ representa-

pare. et sic cap̄t signū naturalit in
descriptiōibus supradictis. S̄ signū
naturalit cōmune: est non seipso s̄
mediante alio aliquā potente cogni-
tione eam vitaliter inuāndo rep̄nitare. et
hoc cōuenit cuiuslibz rei q̄libz ent̄ res
et natura sua h̄z q̄ est nata causare
sunt conceptū in potēta intellectua et
sic mediante alio conceptu ē nata re-
presentare potente cognitio seipsum
Et quo sequit⁹ q̄ oīs res significat vel
nata est signū scēpaz naturalit cōliter
Significare autē naturalit p̄p̄ soluz
cōuenit tūmū mētālis ut satis p̄z
ex dicit⁹. H̄ Horath est vñter⁹ q̄ se-
cūr termi mētāles p̄p̄ dicēt cathego-
reumaci signatione naturalit signifi-
cāt vñl aliq̄ sicut etiā termi mē-
tāles sicut cathegoreumaci signatione
nihil n̄ naturalit signāt nec aliq̄. Item
terminorū mētāliū p̄p̄ dicōrū aliq̄
naturālē significat nosūlter et tales
naturālē sunt nosū. Aliq̄ ū naturalit
significat verbaliter et tales sunt na-
turaliter verba et sic de aliis partib⁹
ordōis: nō ergo termi mētāles dicēt sūe
p̄p̄ hūl vel illū p̄s ordōis p̄ alijs
mōs significatiōi supradictis s̄ seip̄is
et natura sua sunt illū vel illū p̄s
ordōis. Itē aliquā terminū mētālis p̄p̄
dicēt naturalit significat adiectiū et
sic naturaliter ē adiectiū et aliquā
naturālē significat substantia et sic
naturaliter ē substantiū. Itē aliquā
terminus mētālis naturaliter ēt nosū
tūi casus alter ḡt et sic de aliis. Itē
aliquā actus intelligēdi sive cōcept⁹
naturalit est p̄mē p̄fone alter scēdē et
alter terrie et sic de aliis accidētib⁹ p̄-
tium ordōis: h̄z non de oībus vide de
hoc oīb⁹. Et q̄b⁹ infert q̄ vñ⁹ cōcept⁹
sive ac⁹ intelligēdi naturālē erit
git aliū et regit eū puta cōcept⁹ verba
lis naturalit regit cōcept⁹ nosūlē et
cum erigit et vñ⁹ cōcept⁹ naturalis
vñtetur alter terrie sive vel mētālis.
q̄rē sequit⁹ q̄ regimē et cōstrucō n̄ tu-
rālē cōuenienteris mētālib⁹ p̄p̄
dicēs et non p̄ aliquos mōs significat

et et additos. Sequitur etiam logicall
ter loquendo q̄ oīs concepus de alio
dūcatur naturaliter essentialiter vel
accidēt aliter directe vel indirecte ve
re vel fālse. Nam etiam est vlt̄r̄ q̄
terminos mētalis p̄prie dictos alter
est absolu? alter ē cognotatu?. Et
m̄tn⁹ mētalis absolu? est q̄ p̄ter illō
pro quo naturalis supponit nihil co
gnorat. nec intrinsecū nec extrinsecū
positiue nec priuatiue. vt cōcept⁹ ille
q̄ absolute sīḡ hoīes cui subordinat
in significādo iste terminus vocalis
hō. Termin⁹ mētalis cognotatu? est
q̄ p̄ter illō p̄ quo supponit naturalis
aliqud extrinsecē vel extrinsecē positie
vel priuatiue cognorat. et iste est du
plex. qdaz ē cognotatu? iurisccē q.s.
vlt̄r̄ illud p̄ quo supponit natura
cognorat p̄cē cēntralē et intrinsecā rei
p̄ qua supponit sicut termin⁹ menta
lis q̄ est dīa cēntralis dī termin⁹ co
gnotatu? intrinsecē. Alius ē termi
nus cognotatu? mētalis extrinsecē q̄
sc̄ p̄ter illud p̄ quo supponit cogno
rat aliqud extrinsecū illi rei p̄ qua sup
ponit. vel aliqud p̄ modū extrinseci re
in conceptib⁹ iporanteib⁹ suā sigāta
solū aliquā alter se habere: et hoc mul
tiplicif. nā alter cognorat positiue ali
qdextrinsecū inherere illi rei p̄ qua sup
ponit ut concept⁹ ille cui subordi
natur in signādo ille termin⁹ vocalis
albus sigāt et supponit p̄ re alba et co
gnorat positiue illā rē q̄ est albedo si
ue illam qualitatē inherere rei albe.
Ali⁹ m̄tn⁹ mētalis cognorat aliqud
extrinsecū priuatiue et non inherere
rei p̄ q̄ supponit ut m̄tn⁹ mētalis p̄ua
etū cuīsmōi ē ille cōcept⁹ cui subordi
natur in signādo iste termin⁹ menta
lis p̄ua. cēcūs sigāt enī et suppo
nit p̄ re cēcā cognorando ut sum siue
actum vldendi non inherere illi rei.
Alius ē termin⁹ mētalis cognotatu?
us extrinsecē q̄ sc̄ cognorat aliqud
cognotādo illō extrinsecā inherere il
li rei nec cognorando inherere h̄z co

gnotādo illō extrinsecū aliquod vel
raliter se habere ad illā rem pro qua
supponit h̄m diuersos mōs cognotā.
di terminoz relatiuoꝝ. Vbi grātia u
le termin⁹ relatiu? mētalis p̄ q̄ ē t̄p̄a
relatio cui subordinat in significādo
iste terminus vocalis pater cognotā
aliqā rem extrinsecā sc̄ illā rem q̄ ē
filius esse ḡn̄xam ab illa re q̄ est p̄
p̄ qua supponit et illā eandē rē exiſte
re. Item ille termin⁹ mētalis cui sub
ordinatur in significādo iste termin⁹
vocalis locatū p̄ter rem p̄ qua sup
ponit cognotat aliqud extrinsecū sc̄ illā
rem que ē locus assistere circū
dare et continere illā rē p̄ qua suppo
nit iste m̄tn⁹ locatū et sic suo mō pos
set exp̄lificari de alijs teris cognota
tiis h̄m diuersos et varios mōs co
gnotādi. Un⁹ mod⁹ cognotādi cōue
niēs cult⁹ terio cognotatu? satis ap
paret p̄ diffiſtione talis t̄gr̄mini qd
nois si recte detur. Si enī iste termi
nus p̄ diffiſtā diffiſtūde explicante
quid nois dicēt: pater ē quoddā aiū
quod et sua subtilitas generat aliud
animal quod ē filius. Si enī diffiſtā
tur iste termin⁹ locatū dicerur sic. lo
catum ē res cui assistit locus circum
dans et continēs eandē rem q̄ dicitur
locatū et sic dicitur de alijs secundā
diuersos mōs cognotādi. Et dicitis
infēt q̄ quīl⁹ termin⁹ cognotatu?
h̄z plura sigāta et admin⁹ h̄z duo sc̄
vnā formāle et aliud materiale. mate
riale ē illud pro quo supponit. forma
le est illud quod cognorat. Sequitur
enī ex dicitis q̄ aliquis terminus
mentalis naturaliter sit absolute et a
liqā naturaliter sīḡ cognotatiue siue
respectuac. et sic aliquis concept⁹ natu
raliter est absolut⁹ in signādo et aliquis
naturaliter est cognotatu? siue respe
ctu? q̄uis aliquis conceptus sit enī
entitas absoluta q̄ ē aliqua qualitas
sic etiam aliquis conceptus naturaliter
est cōs̄ in signādo et supponēdo
et p̄dicādo quāq̄ om̄nis concept⁹ in
anima et nō sit entitas singularis in

essendo. **P**ro maioris notitia ista dicitur notanda est quod conceptus est actus notitia alicuius rei causata. Iam prataliter ab obiecto seca re conceperat sive cognitum et prataliter etiam a potentia cognitiva formaliter vitaliter immutatio ipsius potentiae cognitiva et sic conceptus actualis notitia actus intelligendi vitalis immutatio per se de re sive qualitate supponit. cognitum est in illi finis aliquae habitudines illius qualitatis que illis notatur notibus ad aliquid et transducuntur ad potentiam intellectum vel ad rem intellectam cognitivam vel rem cognitam. De cognitatu isto enim resultans immutatio satis dicendum est supra in descriptione vitalis immutatio. Sed de cognitatu istius finis conceptus non est aliquid dicendum. cognitum est in medietate illa qualitate que est conceptus. Inherenter tamen potentiis intellectus vel cognitio et ea informante ipsa potentia intellectus vel cognitiva capitur hinc intelligi rem intellectam sive conceptam quare sequitur quod sicut nulla res sive nullum qualiter est essentialiter et intrinsecus actualis cognitio et vitalis immutatio ut dicendum est superius. sic etiam nulla res sive nulla qualitas est essentialiter et intrinsecus conceptus. Et quo vel erit sequitur quod conceptus non est necessario est conceptus et per se non est pater non esse conceptus. hoc est dicere illa res quod est conceptus pater non est conceptus. hoc declaratur tali exemplo. Et de hoc sit a illa qualitas quod est conceptus. lapidis nunc ex his in potentia intellectus et in formis quod mediante intellectus sive conceptus cognoscitur re quod est lapis vel instrumentum quod deus separat a. ab intellectu sive et quod a. est maneat sorte non invenire. hoc facio a non est conceptus et a. mediante ipso intellectus sorte. Et et cognoscitur lapidem cum tunc sortitur. casu non sive. Patet igitur quod conceptus non est conceptus et conceptus in tantum casu posito manet qui non manet conceptus. Et si arguatur tali conceptus naturaliter conuenit sive rem illa cuius est naturalis similitudo ipsius

intellectus ergo conuenit sibi essentialiter et intrinsecus et consequens necessario et non per se sibi non conuenire. Videretur igitur quod conceptus naturaliter et necessario sit conceptus et per se non possit non esse conceptus. et sic prius dicta non videtur vera. Ad argumentum bivaliter respondet dicendo quod ista non videtur quoniam fallacia est. naturaliter ei est in primo quod necessario: bene enim sequitur hoc conuenit isti rei necessario ergo conuenit ei naturaliter sed extra non videtur. Sunt arguitur. sic arguendo illi rei quod est per se conuenit ei naturaliter quod sit per se conceptus conuenit ei necessario et per se illa res quod est pater non per se non est pater. istud in veritate non est falsum nam pater non est non esse pater et illa res quod est pater sed naturaliter sit per se non est necessario est pater. Sic etiam illi in quaestione quod est conceptus sed naturaliter sit conceptus non tam necessario est conceptus quod est conceptus per se non est conceptus et superius illi videtur. Et hec de terminis mentalibus dicta sufficiant.

Nunc de voce iuxta est dividim. Terminus vocalis est pars significativa ad placitum. unde si sufficienter describitur vox significativa ad placitum. sufficienter erit descripsiens essentia vocalis. vox autem significativa ad placitum sic dicitur describi. Vox significativa ad placitum est quod apprehenditur ab auditu ex impetu quo accedit natura est potestate cognitiva et vitalis immutatio instrumentalis aliquid vel aliquod vel aliquod litter repertare aliquid a se sibi similia a suo platore vel a patre nisi aliquod illos significet ex ipso. Unde in predicatione descriptione ponitur quod apprehenditur ab auditu qui priusque terminus vocalis sive vox significativa ad placitum significet potentie cognitiva sive signum operis quod prius ipsa vox pertinet ab auditu et inde species vocis deferaat ad potentiam cognitivam quod ipsa potesta cognitiva reducatur in noticiam rememorativam rei cuius primo habuerat noticiam primaria. Et dicitur potestate cognitiva et non leib-

Lectio quia non solum hominibus
aliquid significatur, sed etiam bruis
per voces ad placitum institutas ali-
quid significare contigit. Et dicitur
etiam vitaliter immutando instrumen-
taliter. unde supra satis dictum est qd
si vitalis imutatio. si ponit hic instru-
mentalis quia ipse intellectus causat
in ipso effectum prius acutus intel-
ligendi sive actualis notitia de re et se
ipsum vitaliter imutat effectum prius
hunc ipsa vero actualis notitia sive a-
ctus intelligendi ipsum intellectum for-
maliter vitaliter imutat quia forma
liter est ipsa vitalis imutatio ut su-
per dictum est. sed ipsa vero significati-
tus vitaliter immutat instrumenta
liter. Deinde dicitur aliquid vel aliquod p
pter terminos vocales carthagoreu-
maticos significazione ut sortes: ho-
mo populus. et dicitur aliqualem ppter
terminos vocales sive carthagoreuma-
ticos significazione ut omnis: et ponit
aliud a se vel a suo simili quia omnis
terminus vocalis natus est significare
seipm vel sibi simile naturale conser-
vare omnis res ut supra patuu. et dicit
vel a suo platore q: etiam ipsa vero dicit
tur significare sive platorum. vel natura-
liter vel ex consuetudine audientium
ipsam: nec ppter hoc dicit significatio
ad placitum in pposito. Dicit etiam vel a
suis primis q: ipsa vero naturale conser-
vare et suas pres. Similiter dicit nullus
aliquod illorum significare ex impostione
q: quandocumque vero significativa signi-
fici sive platorum: q: impone pta si petrus
proferat ista vocem petrus illa vox si-
gnificat suum platorum ad placitum et
q: impone ppter ea dicit significatio
ua. posset etiam ipsa vero imponi ad si-
gnificandum se vel sibi similes et suas
pres quo facto dicere signifia. **M**or-
tandus est p maiori intellectu pdicito
rum q: significare ad placitum non est aliud
q: institutio facta q: voluntarie et q: pla-
ciu alicuius torius cōitatis vel alicuius
habentis auctoritatem et gerentis vi-
cem tētus cōitatis aliquid vel aliquod

vel aliqualem representare. si tamē
terminus vocalis dicetur significare
ad placitum duplicit. uno modo ad pla-
citum vultimare, alio modo ad placitum
non vultimare. terminus vocalis hinc signare
ad placitum vultimare re illa ad quam signata
vultimare est ipso pta re pta coce-
ptam. et de significare ad placitum non
vultimare illud conceptum sive terminum
mentale ppter dictum cui in significando
subordinatur. verbi gratia iste terminus
vocalis hinc signare ad placitum vultimare
est singulus hoies: et significat ad placitum
non vultimare conceptum naturaliter
reponit autem omnia hoies. **M**orandum est
vlerius q: signum vultimare est res si
significata p aliquem eminem ad quam signa-
dam talis eminem imponit vel illud p
quo supponit naturaliter ppter signifi-
cat. et dicit ad quam significandum talis ter-
minus imponit eum ppter eminos voca-
les vel scriptos q: vultimare ut dictum
est signum rem ad quam significandum im-
ponit sunt. Et de vel illud p quo eum
pter terminos mentales ppter dictos q:
vultimare significant re p qua suppos-
nit q: signum illa rem naturaliter et ppter.
Significatum vero non vultimare est res
significata p aliquem terminum cui talis
terminus non imponit ad significandum
nec illud p quo supponit naturaliter
ppter significat. Et de cui talis eminem
q: si aliquis terminus vocalis sit im-
ponitus ad significandum conceptum in alia
erit talis erit significatum vultimatum
talis termini ceteris modis est iste eminem vo-
calis conceptus q: ad placitum significat
omni conceptum. Et his ppter terminus
vocalis non ppter significare conceptum
cui subordinatur significando q: non
significat illud tanquam significatum vultima-
tum sed tanquam significandum non vultima-
tum q: non ppter est imponitur ad signifi-
candum talis conceptum sed ad signifi-
candum rem mediane tali conceptu
presupponendo significacionem natura-
lem conceptus. **P**ropter eum q: terminus
vocalis signum seipm et non signatum non
vultimatum quia nec significat seipsum

per impōem. nec naturaliter p̄prie sed
solum n̄aturalē cōmuniū ut supra dī-
ctum fuit. Et istis iam dicitis inferatur
p̄ suppōnib⁹ terminor⁹ cognoscēdīs
q̄ q̄ termin⁹ vocalis in p̄positōe vo-
cali accipit sive supponit p̄ cōceptu
sive p̄ termino mentali p̄prie dicto cui
subordinat in significādo tunc accipi-
tur sive supponit p̄ suo significāto
non vltimato quādo etiam supponit
vel accipit p̄ se vel sibi simili accipit
p̄ suo significāto non vltimato. Et i-
his modis ab aliqbus dī habere sup-
positionē mentalē. q̄i vero accipit p̄
re quā vltimate p̄ impōem significat
q̄ tūc supponit p̄ suo significāto vlti-
mato dī habere suppōem psonalem
Inferatur etiā q̄ termin⁹ mentalis
p̄prie dict⁹ in ppōne m̄tali sp̄ natu-
raliter accipit p̄ re quā vltimate signi-
ficat naturaliter p̄prie ideo sp̄ suppo-
nit p̄ suo significāto vltimato semp
psonaliter supponit et nūq̄ materiali-
ter. Illa ad longū hñt videri tractā-
do specialiter de suppōnib⁹. ideo p̄
nunc ista p̄prie sufficiat ac. **M**o-
tandū ē vi erit q̄ eē cathegoreumati-
cum vel sincathegoreumaticū signi-
ficatione vel officio uniformē suavit
terio vocali significatiue et persona-
liter acceptio sicut terio mentali p̄prie
dicto. nā oia que cōueniunt termino
vocis significatiue et psonaliter acceptio
sibi cōueniunt p̄ habitudinē et subor-
dinacionē ad terminū mentalē p̄prie
dictū qui naturaliter proprie significat
sic vel sic scilicet cathegoreumatiue vel
sincathegoreumatiue ut supra dictus
fuit. Aliquis igitur termin⁹ vocalis
dictur et cathegoreumaticus significa-
tione q̄ significatiue et psonaliter ac-
ceptus et suppōe quā actu hñ significat
et aliquid vel aliqua ut iste termin⁹
vocalis homo vel popla et sic de aliis
et sic cōformis dicendū est describēdo
tales terios vocales cathegoreumati-
cos vel sincathe. sicut fuit dictus de
mentalibus addendo ipsi semp hoc
completum significatiue et psonalitē

acceptus. Restat vñs quod nō fuit de-
ctum sc̄i q̄ terminor⁹ vocaliū qdam
est mere cathe. ut iste termin⁹ homo
alius est sincathe. ut iste termin⁹ ois.
Altus ē termin⁹ vocalis prim cathe-
go. partim sincathe. et sic ē mittus et est ta-
lis qui sc̄i p̄de resolut in duos terlos
quos ale ē pure cathego. et alter ē pu-
re sincathe. cuiusmōl est iste termin⁹
vocis illos nihil vel nil vel aliquid vel
genera sicut oia signa vniuersalia v̄l
p̄ticularia in neutrō ḡnē q̄bus nō ex
primetur substantia ut omne aliqd
et sic de aliis. et tales termini dicuntur
miter et cathego. et sincathe. et de facto in
mente talibus terminis correspōdet
conceptus cōplexus ex actu sincathe-
goreumatico et termino mentali cathe.
in quos mentaliter resoluuntur
et cū dī aliquid sic resoluat aliquid
ens. clarū est q̄ in mente est cōplexio
plurium finitor⁹ quos alter est pure
sincathego. et alter pure cathego. Et
qua etiā sedetur q̄ oia vba adiectiva
puta lego lego. curro curris. et sic de
alio sicut prim cathegoreumatica si-
gnificatione. et parvum sincathegoreu-
maticū in mente significacione et sic su-
mīta et in mente eis vere corrīd et accept⁹
cōplexus q̄ complectit conceptus co-
pule v̄balis qui est act⁹ sincathego-
reumaticus significacione cōplexiu⁹
et vñtuus per modū distantis pdica-
ti cum subiecto et talis concept⁹ licet
sicut sincathe. significatiōe etiā cathego.
officio. complectit etiā conceptū sui
parvūpil qui est cathegoreumatic⁹
significatione. p̄ hoc sic p̄z q̄ verbum
adlectuum in mente nō est vñ⁹ cōce-
ptus incōplexus sed ē concept⁹ com-
plexus cōpleteens duos conceptus.
Aliqui etiā termini vocales sunt ter-
mini cathegoreumatici significatiōe
qui sunt sincathegoreumatici officio
et aliqui termini sunt sincathego. signi-
ficatione et cathego. officio. Et plū
p̄m̄ ut adlectua mere adiectiva et
ta ut alb⁹ niger. et sic de aliis. aliqua
etiaz aduerbia ut bene male fortiter

velociter et sic de aliis. Exemplū secū
dit ut illud verbum sum ea fui tertū
adiacens quod dicitur verbū substanti-
tium et subordinatur conceptū co-
plerius predicari cum subiecto et est
pure sicut hego significacione. quia
nihil nec aliqua significat sed est ca-
thego officio quia potest esse appell-
atum respectu nostris nosartui casus et
ista consonantie dicitur in pmo pe-
ryarmenias. si est purū dixerit ipius
quidē nihil est id est nihil significat
sed significat quandā compositionē
quam sine extremis non est intellige-
re. Item terminorū vocaliū quidam
est prime impositionis sive prime in-
tentioñis quod idem est. Alter est se-
cunde impositionis sive secunde in-
tentioñis terminus et sive alterum
est significata per aliquā terminū ea
ratione qua non est significata per al-
lium terminū et isti terminū vocali-
les hominē asinus leo et sic de aliis. et ta-
lis terminus subordinatur in signi-
ficando termino mentali ppter dicto
qui dicitur intērio de quo fuit supra
altas dictū et tales termini dicuntur
nomina rerū et dicuntur pme impositionis
qua exū impositione non pre-
supponit impositionem alterius ter-
mini. dicuntur autem prime intentio-
ne quia eis in mente correspondet
conceptus qui est pma intentio. Sed
terminus vocalis secunde impositionis est terminus
qui ex impositione quam acutu
habet significat rem que est signum
alterius rei et ratione qua est signum
vel rem significata in paliū terminū
ea ratione qua est significata
per talē terminū. Et exemplū primū ut
ist terminus gen spēs eniuersale pdica-
bile ppter argumētū nō nomē ver-
bum et sic de aliis. et tales termini dicū
tur nōa nōim. Exemplū secundi ut

isti termini vniuocū vniuocatū equi-
uocū equiuocatū sunt termini scđe im-
positionis qz p impōem faciā ad pla-
cīum significant res que non sunt
gna; ea tñ rōne qua ille res significa-
tur ad placēū p altos terioz. et dicun-
tur tales termini scđe impōem: quia
coruz nōpositio p supponit impōem
et significacionem alterius termini qd
sic declaratur si enim iste terminus
animal non eis pmo impōem ad si-
gnificandum res specie differentes
iste terminus genu qui est secunde
impōem non significaret sū terminū
qz il rōe cuius si ly aij caderet a sua
significatiene ly genus per impositionem
quā nunc habet non ampli
significaret talē terminū igitur in-
rito dicitur scđe impōem id est terminus
de secunde intentionis qz ei in mente
corūdet conceptus qui est scđa intē-
tio cui in significando subordinatur
Et iam dictus inferunt duo. Pmo
q nullus terminus mentalis ppter di-
cuntur debet dici prime impōem vel se-
cunde impōem qz nullas talis iponit
ad significandū s̄ et natura sua signe-
vit diciū est. Scđo infertur q si aliqz
idē terminus vocalis dī capi pme intē-
tioñaliter et scđe intentionaliter hec
est dictu pme intentionis et scđe intē-
tioñis hoc non p̄t esse vniuocē. s̄ ois
talē terminus qui sic potest c̄ipi ē ter-
minus equiuocē qz in significando sub-
ordinatur pluribz conceptibz totalibz
bz nō sinonimis. impossibile est er-
go cūdem terminū vocaliz vniuocē
acceptum esse prime intentionis et se-
cunde intentionis multa alia possent
dici que supponuntur qz satis p̄t p-
dicta superius de terminis mentalibus
Item terminos vocalium qdām sunt
absoluti. ali vero cognotatiui: s̄ hoc
sc̄ ē absolutū et esse cognotatiui cō-
uenit termino p impōem qz sc̄ sub-
ordinatur i significando termino mē-
tali ppter dicto qui naturaliter ē ab-
solutus vel cognotatiui in significā-
do; quare conformiter dicendum est

de talibus terminis vocalibus estas sicut dictu est superius de terminis me talibus. Et dicitis sequitur aliq. Puto qd tota ratio quare aliquis terminus vocalis significet istas vel ista res est qd ad placut subordinat conceperit si uer termino mentali ppe dicio qd natu ral ppe signif illam vel illam rem. Et qd sequitur correlative: qd ratio signi ali cuius vocis significatiue siue dictio nis non est aliud qd coceptus siue noua cia rei significatae apprehensa. Frustra igit et incassuz laborat illi; qui nitunt ponere rationem significandi aliquam entatez in voce exire et qua tpa vor se formaliter significatiua qm ratio si gnandi non est in voce significatae: s3 in intellectu ipam rem significatam apprehendere. Seco inferi qd terminus vocalis dicitur significare sic vel sic scz noialiter vel verbaliter, adiective vel substantiue, absolute vel cognota tive, quia ad placut subordinat conceptus siue termino mentali ppe dicio qd naturaliter significat sic vel sic scz noialiter vel verbaliter, adiective vel substantiue, absolute vel cognota tive. Et quo vltius infero qd tota ratio quare aliquis terminus vocalis est nomine vel verbu vel alterius pnis ordinis est: qd ad placut subordinatur conceptus siue termino mentali ppe dicio qui naturaliter est nomine vel verbu vel alterius pnis orationis, ergo non sunt ponendi modi significandi difficultate numero partium orationis in vocibus significatiue, qm nulli tales sunt superadditi ipsi vocibus.

Zum ter to sequitur qd unus terminus vocalis dicitur regere siue exigere alium terminu puta verbu ipsum nomine, vel unu nomine aliud nomine, et unu terminus vocalis vniri alteri termino transitive vel intransitive eo qd tales termini ad placut sunt subordinati coceptibus siue terminis mentalibus proprie dicitur, qbus ista naturaliter conueniunt scz regere et regi, et vnire et vniri transitive vel intransitive. Ex

quo sequitur et qd non oportet nec est nec necessariu: Imo est irutile po nere in dictionib modos signi su per additos vocib: ve sine causa regi mts siue constructio uenit lms voca libus p subordinationem ad placut fa citam ad terminos mentales ppe dictos. Et ista subordinatio non est aliud qd voluntas vel collectus subordinans vel tpm termini vocales qd subordinantur mentalib. Et qbus postremo sse ro qd frusta et incassuz laborat esto et operam pdune qd nitunt ponere mos significandi supadditos vocib: ut ipse voces significant sic vel sic, vel vi si ant alicu partia vel una alia regae vel cum alia construatur. Et hec de terminis vocalibus dicta sufficiantur. De teris scriptis et mentalibus tm proprie dicitur penitus uniformiter dicendum est sicut de vocalib, quia sic ad placut significantur.

C Finis conceputu.

Sequitur insolubilia a magistro petro de alyaco secundu nominali sectam recitata.

E vocatis aut insolubilibus rara est difficultas et intelle ctus humani in ipsa quasi i dedali laberi o circuites vir exi valent inuenire sed dices se eam ag gredi arbitratur candez ingredi vel equalem vel maiorem regredi videatur. Unde cu muli circa istam mate riem diuersa et aduersa senserit ego quidem in tanta sententiaru varietate viam querens euadendi et euasuandi difficultatem propositarum nullam ad hoc iueni a quoq esse demo stratum qd ad plenum satisfaciat mee me. Quapropter tractatu breuez deo duce proposui comp lare in quo modi probabilem explanare tentabo per quem modum radix huius diffi

tukarior radicabiliis iplus solutio cū
critis ingentiosis diligenter aduenten-
tibus faciliter poterit apparere. s3 qz
hec materia duas habz difficultates
non modicas scz vnam generalē que
est de causa veritatis et falsitatis p-
positionum. alia speciale que est de
veritate et falsitate ppositionū refle-
xionē habennū supra se. ¶ Circa pri-
mū vero duo sunt vidēda. Primiū
quid sit proposuto ei principaliter de
mentali que ppro dī ppositio. r qua-
re sit ppositio vera vel falsa. ¶ Cir-
ca secundū duo sunt vidēda. Namū
quid sit proposuto habēs reflexiones
supra se et de ipsarū differencia. Se-
cundū quid et qualiter sit responden-
dum ad tales propositiones que co-
munitur dicunt̄ isolubilita. r sic iuria
pdicta tractamus prieses quatuor ca-
pula continebit. In pmissis igitur vt
a magis nota ad min' nota proceda-
mus. Utendū est qd sit proposuto. et
circa hoc pmutam aliqua notabilita.
Sedō soluā vnam dubitationē diffi-
cilem de propositione mentali q sola
est proposuto proprie dicta. ¶ Primo
ergo notandū est q iste terminus pro-
posito ē analogus ad ppositionē mē-
talem vocalē r scriptā r p pnu signi-
ficat mentalē q vocalē vel scriptam.
Unde propō vocalis et scripta subor-
dinantur mentali sed non oportet q
vocalis et scripta subordinentur sibi
Inuitem inter se sicut multi ponunt.
nam si qd legit propōnem scriptā vel
scilicet qd p ipsaz significat
vocalare vel nō. Si nō tūc talis scripta
non ē sibi proposuto sicut nec vor-
sibz corfidentis nihil ip̄i significat. Si
sic tūc illa ppō scripta īmediate sibi
representat mentalem r non oportet
q rep̄fret vocalē r mediāte illa quic-
quid et qualitercumq; ipsa significat
ad extra et uta ē semp h̄z intellect⁹ nō
sq p̄cipiat ita cē seu non cē. nec aduer-
sat huiusmodi subordinationē. ¶ Se-
cundo nota q huiusmodi propōnū mē-
talem qdam significante pure naturaſt

qdam significante non soli naturaſt
sed ad placituz sicut oēs vocales ave-
scriptae semp significante ad placitum
Unde ppositiones mentales que nō
sunt similitudines vocū aut scripe-
raru ad placitum significantur non
scbz diversitatē diversificantur in ho-
minibz sed eedē scbz specie apud oēs
tales inquantū significante naturalē
r sunt naturalē ppōnes r non ad pla-
ciū. verbi gratia de ppōne mentali
corfidente huic vocali homo ē anial
sed alie sunt ppositiones mentales
q sunt ppositionū vocaliu3 aut scri-
perarū imagines aut similitudines
ab exterioribz vocibz v̄p̄scriptis in a-
nimā deriuatae vel p ip̄am ficeret iste
non sunt eiusdē rōnis in oibz hoibz.
Sed alie sunt in greco. alie vero sunt
in latīno idēz significantes sicut alie
sunt ppositiones vocales aut scriptae
quas pfert exterioris grecus ab his
quas pfert aut scribu latīn. r in hu-
iusmodi ppōnes pōt quilibz adverte
re cū tacens ore loquac corde: formā
do similia. q si ore loqueret proferret
extertus. Tales igitur ppositiones
h̄z sunt naturaliter representatiōes vo-
cum aut scripturarum tñ ad placitū
rep̄fiant illud qb per scripturas aut
voces huiusmodi ad placitū signifi-
cat et ita ad placituz significante sicut
voces aut scripture r sunt ad placitū
ppositiones sicut p ip̄se. Verbi gratia
de propositione mentali que ē natu-
ralis rep̄fatio hui⁹ vocalis hō est aial
et cū ad placitū rep̄fretat quicqd signi-
ficat illa vocalis sicut p̄z cūlibz inue-
ti. ¶ Prime vero sunt ppōnes: secundū
vero nō sunt nec vocales nec scriptae
ita intelligā cū interficiat loquar de
ppōne mētali proprie dicta. Est tertiū
notandum tertio q cū ille terminus p-
positio sit terminus analogus vt di-
ctum est non debet describi secundū
totam ḡnaliatē sed diversimode se-
cundū alia et alia restrictionē ad sua si-
gnificata r ideo propō mentalis pro-
prie dicta potest sic describi. q ē ora-

tio mentalis naturaliter vera aut falsa. sed ppositio vocalis vel scripta p̄t sic describi q̄ est oratio vocalis vel scripta ad placitū significans verū vel falsū. de mentali proprie dicta pōt dicta p̄portionaler sicut v̄ vocali aut scripta. ideo pōt sic diffiniri q̄ē oratio mentalis ad placitū significās verū vel falsū. Unū ḡnialiter oīs ppositio ad placitū agn̄s sive mentalis sive vocalis aut scripta d̄z sic describi p̄ signe verū aut falsū q̄ lib̄ talis significat mentalem p̄p̄te dictā verā vel falsā. S̄z mentalis p̄p̄te dictā d̄z describit p̄ cē verū vel esse falsum q̄ non op̄oz q̄ talis significet verū aut falsū et soluz vere aut false sicut magis apparetur. Et ista notabilia diligenter p̄sequētibus sive aduertenda.

Hab̄ p̄missa ostendit dubitatio fortissima circa p̄dicta videlicet v̄trū illa proposicio mentalis sit cēntalis cōponita et plurib̄ noticūs p̄t alib̄ quār̄ vna sit subiectū alia vero p̄dicatū et alia copula. videlicet ei cōliter oībus q̄ sic ppter hoc q̄ om̄is prop̄o est oratio videlicet et om̄is oratio videlicet sic cōponita esse satis perfecta. Tum p̄mo q̄ oīs oratio ē cōplera. qd̄ non videlicet ē nisi sit predicta nō composita. Tum secūdo q̄ de rōe orationis ē q̄ om̄is oratio habeat p̄ces quarū quilib̄ se parata significet aliquid illius quod p̄totū significat. Circa istā dubitationē primo ponā vñā opinionē. sedo pponā responsionem. Et ergo sciendum q̄ vñā fuit responsio vnius subtilis et solēnia doctoris qui tenet i hac scia partem negatiuā. Unde p̄mo ponit q̄ nulla prop̄o mentalis de quocū q̄ ḡnē mentalium sit p̄dicto mō op̄ista. Ad quod pbandū ponit talez rationem. q̄ aliter sequeret q̄ cēt possibile duas ppositiones mentales naturaliter et non ad placitū significantes oīno similes et eiusdem rationes specificē quarum vna esset possibilis tamen vera et alia impossibilis. consequens est falsum. Nam om̄es tales ppositiones idēz significat adequare et per cōsequēs si vna est vera et possibilis tunc reliqua. Sed consequētia declarat. nam prop̄o mentalis cui subordinat hec vocalis: om̄is albedo est qualitas est possibilis et de facto vera: illa vero cui subordinatur ista vocalis oīs qualitas ē albedo: est impossibilis. Sed si ille cōponerent modo p̄dicto tunc partes vñā cuī p̄ tubus alterius essent oīno similes et eiusdem sp̄ei et cēnt in codē subiecto primo inuidisibili et p̄ oīs in situatio ne aut alia habitudine inter se v̄l ad sua possent variari p̄tes ille i vna p̄l̄ q̄ in alia. quare ille p̄p̄tes cēnt eiusdem rōnts specificē: modo non itelligibile ē q̄ sint duo tota quorū quilib̄ pars vñā sit similiis alicui p̄i alteri et ecōuerso et qualitercūq̄ vna se habeat ad suum totū vel ad alias p̄tes sui totū taliter se habeat sibi similiis in alto toto ad suū totum et suas p̄tes quin illa tota sint similia et ceteras rationes. Sedo non apparet mod̄ pos̄ibilis talis cōponit: nam si q̄s nihil affirmās v̄el negans habeat noticias aliq̄s simplices et deinde formet propositionem non apparet q̄ variatio i illis fiat ppter quā plus adiuvicem cōponantur q̄ prius Tertio non apparet ratio quare vna p̄s erit subiectū vel p̄dicatū totius magis q̄ alia vel ecōuerso cuī ille sint in codē subiecto p̄mo igit̄ vel neutra erit subiectū vel p̄dicatū et si sic eīc nulla mentalis erit cōposita capiēdo illo modo vel vera et erit subiectū vel p̄dicatū et sic ea dem prop̄o in numero erit vera et in possibilis q̄ sicut vna subordinata p̄ erit vera similit̄ et alia impossibilis v̄p̄ in exēplo posito qd̄ oīno videlicet falsū igit̄. S̄z forte dicerek ad ista q̄ q̄utō sine similes partes talū p̄ponūz et in codē subiecto p̄mo tñ ppter ordinem diuersum p̄ductionis earum diuerse prop̄ones resulant et non est eadē pars scdm speciē subiectū i vna

et p̄dicat̄ in alta sed in vna est subiectum simile et in altera p̄dicat̄. nam vntus subiectū scđm spēm est simile p̄dicato alterius et econtra. Similiter eius p̄positiōn̄ pars p̄us p̄ducta est subiectū pars vero posteri⁹ p̄ducta ē p̄dicat̄. ¶ Cōtra istā respōsō nē instat p̄dicta opinio. primo q̄ talis successio p̄ductionis irrationaliter ponitur. p̄mo enī valde mirū esset q̄ intellectus simul vñā totā p̄pōnēt p̄ducere non posset cū s̄t sua p̄fectio. Scđo q̄ deus saltez posset cutuslibet talū p̄pōnum̄ partes simul in intellectu p̄ducere et tūc starer difficultas p̄missa. Tertio q̄ data tali successio p̄ductionis non p̄pter hoc ipeditur argumentū. H̄i et quo p̄tes verarū q̄ sunt penit̄ similes et subiectū idēz illa successio p̄ductionis nō faciet q̄ diuersatota resultant. Siue enī manus aialis prius generetur q̄ pes s̄lue qualiscunq̄ esset ordo aliis ḡnati onis mēbroꝝ tc. dūmodo nō sine sibi dissimilia mēbra s̄z similia ḡnata nō aliud et aliud scđz spēm corp⁹ resultaret. S̄t̄d̄z et clarū est iam i naturalibus q̄ artificialib⁹ et euā p̄ de productione domius et sic vides esse in p̄posito quare tc. Alterius ponit p̄dicta opinio et infert ex p̄dictis q̄ affirmatio et negatio nō debent dici in intellectu actus cōpositi seu completi ad istum sensum q̄ sint p̄positi cēnnat̄ et talibus noticiis p̄tialib⁹ distinctis quāz vna sit subiectū alia vero p̄dicatū et multi putant̄ s̄z scđm illā op̄ionē debet dici cōp̄lere ideo q̄ equi ualēt in significando pluribus vocib⁹ vel scriptis propōnem vocalē vel scriptam cōponētib⁹ vel q̄ compositionē et divisionē significant i entib⁹ ad modū dicunt cōmētatoris libro. vi. metaphysice cōmento octauo dicētis q̄ vera affirmativa significat cōpositionem i entibus et vera negativa di visionē et sic p̄ responsō p̄me dubitationis et difficultatis scđm illā op̄ionē. Et licet p̄dicta opinio s̄t sustin

bills et p̄habilis non th vides mihi oīno continere veritatem et ideo scđz vides meū ad p̄dictū dubitū ponam aliquas cōclusiones. quarū p̄ma est. ¶ Omis p̄pō mentalis r̄pōherica ē ex plurib⁹ noīcūs p̄tialib⁹ cēnnat̄ ter cōposita. probatur q̄ aliqua r̄pōherica ē s̄c cōposita ergo et quelibet s̄na tenet q̄ non vides maior ratio de vna q̄ de alta. Ans p̄ p̄mo q̄ co pulatiua r̄pōherica cui corrīdet vo calis dē pribus contradicentib⁹ quālis ē illa s̄ores currat et s̄or. non currat. Talis s̄iḡt̄ s̄ore currere et s̄ore nō currere. sed nulla noticia simpler id ē nō cōposita et plurib⁹ pribus specificē distincis p̄t̄ predicto mō significare. Nam sicut repugnat cōceptui qui est naturalis et p̄op̄ua rep̄itatio homis q̄ s̄t̄ naturalis et propria r̄presentatio aīni: s̄c t̄m̄ vel magis vides r̄pugnare conceptum qui natūrāliter rep̄it̄ s̄ore currere q̄ naturaliter rep̄it̄ s̄ore non currere. ergo predicta mentalis cōponit ex pluribus noticiis quāz vna significat s̄ore currere et alia s̄ore non currere et s̄c habeo p̄positū. Scđo quelibet p̄positio conditionalis mentalis ē vna s̄na et quelibet talis habet aīsi et cōsequens et quib⁹ componit ut aīsi aīsi non est cōsequēs nec ecōuerso igitur. Tertio q̄libet fillogism⁹ imo q̄libet s̄na mentalis est p̄pō r̄pōherica et cōstāt q̄ quilibet talis fillogismus cōponit ex p̄missis et cōclusionē que sunt p̄tes distincte quāta stat ass. neire vni et non alteri et clarū est liḡt̄. Ex quo p̄ q̄ p̄dicta opinio non ē vera de qualibet p̄pō mentali ḡnāliter sicut videtur ponere. nec rationes ei⁹ salua sui gratia probant sufficienter t̄pām cē verā generaliter et de p̄pō cathegorica q̄ r̄pōherica. nec faciūt contra p̄dictā conclusionem sicut p̄t̄ faciliter declarari. ¶ Secunda cōcluſio. nulla p̄pō mentalis cathegorica ē essentialiter cōposta et plurib⁹ p̄tialib⁹ noticiis quāz vna s̄t̄ subiectū

et alia p̄dicatus et alia copula et intelligo
illā de ppōne simpliciē categoricā
cui corredit vocalis de simplici sub-
iecto p̄dicato et copula qd dico prope
propōnes de extremo r̄pōtheticō de
quāq; aliqbus fōne dicendū est qd ad
hec sicut de r̄pōthesis sibi proportio
nabilit̄. p̄bat cōclusio p̄mo p̄rōem
p̄dicte opinionis qd latius videt appa-
rent sp̄iam excludere. Et tñ illa rō p̄t ca-
lūm: ari dicēdo qd ille due mētales qd
bus subordinant iste due vocales oīs
albedo ē entitas et oīs entitas ē albe-
do qdūs oponant ex plurib⁹ p̄ib⁹ tñ
p̄tē vñ⁹ p̄ib⁹ alteri⁹ non sunt oīno
tūmīc nec eiusdē sp̄i. Et subiectus
p̄me ē concept⁹ albedinis rep̄itans
albedinē confuse et distributive et p̄di-
catū scēdē ē concept⁹ albedinis rep̄i-
sentās albedinē confuse tñ: mō dice-
ratur qd tales duo concept⁹ differunt
specie. Quicqd tñ sic de hoc nō eu-
auit difficultatē. Tum qd illā non p̄t
efficaciter reprobari. Tū etiā qd non
appet eius p̄bat. Tum etiā qd ad-
huc manet difficultas scēdē et terrie-
tōnus et cōfirmatōis carūdē. Sed
p̄bat eadē conclo qd si non esset vera
sequereſ qd plura accidēta eiusdem
sp̄i specialissime cēntialit̄ non faciē-
ta vñ⁹ p̄ se naturāt̄ essent simul in
codē subiecto. His est falsū et cōtra in-
tentōnē p̄bi quinto meth̄:phi. et in
de sensu et sensato. et itā contra iōe⁹
qd duo accidēta eiusdē speciei etiā
in codē intellectu sicut plures grad⁹
dilectionis vel cognitionis faciūt p̄
se vñ⁹ sc̄ vñ⁹ cognitionē vel dilectio-
nē aut magis aut min⁹ intēsam sicut
cōter renēt nec appetit rō quare ita
sit de aliqbus accidētibus et non ita sit
de qbusdaz alijs etiātibus in codē in
intellectu et etiātē sp̄i ergo ic. Sed
consequēta p̄bat. qd si due proposi-
tiones mētales qbus correspondēt
iste due vocales hō est aīal hō non ē
asinus componātur illo mō quo di-
cit aduersarius tunc habebūt subie-
cta nō faciēta p̄ se vñ⁹ et tñ illa sub-

lecta erunt duo conceptus eiusdē spe-
ciet et solū nūerd̄ differences et notis
est igit. Et p̄dictis p̄z et inferē tertia
conclo qd affirmatio vel negatio ī in-
tellectu seu queuis mentalis orō nō
dī dici complera ppter hoc qd sit cō-
posita ex pluribus noticūs per alibus
cēntialit̄. p̄bat qd quelibet proposi-
tio dicēt noticia complexa et tñ non qd
libz ē predicto modo compōtes ut di-
ctum est iōeur. Sed qd siue quelibz
propositio mētalis sit illo mō cōpost-
ta siue non. tñ nullā conradictionē
vel repugnatā iōcludit qd deus pos-
sit facere aliquā noticiam simplices
id ē nō cōpositā modo p̄dicto equitas
lētem in significādo pluribus noti-
cūs hoc nō repugnat noticia sim-
plici. tamē qd multi ponunt et valde
p̄babile est qd concept⁹ cui correspon-
det ista vor alibi est noticia simplex.
et tamē equitualēt in significādo plu-
rib⁹ noticūs quia significat quicqd
significat suum quid noīs et quelibz
pars eius. vnde cōter cōcedit qd va-
leat tñ sicut hec oratio res habēs al-
bedinē sibi inherentē sufficientē ad
suam denotionē. Tum etiā quia
noticia dei que ē simplicissima rep̄i-
tat oīm hoīem ēc animal et genera-
liter quodlibet verū qd si significat tan-
tum quantū hec p̄positio oīs homo
est animal. immo generaliter qd ut
quelibet noticia siue cōplera siue in-
complexa clarum ē: igitur p̄z qd non
repugnat aliquā noticiā simplices
produci a deo equivalentēt in signif-
ficādo vñ⁹ propositioni et tamē ostat
qd talis si esset ipsa esset p̄positio qd
ēt noticia vera et falsa nec appetit rō
cur non debet dici p̄positio igitur.
Quarta cōclusio. oratio mentalis nō
dī dici cōplexa qd equitualēt in signif-
fando pluribus vocalibus vel scriptis
orationēt vocalēt vel scriptā pre-
dicto modo componentibus. p̄bat
quia si sic sequitur qd nulla oratio mē-
talis esset naturaliter cōplexa sed so-
lum ad placuum significatur per vo-

cem vel scripturā modo p̄dicto com
positam vel cōpleram s̄ posset signi
ficari ad placitus p̄ vocē incompletā
sicut significat per completam t̄ sic
posset simul cē completa t̄ incōpleta
que omnia videntur irrationabilita.
Quīta cōclusio q̄ nec p̄pō mentalis
dicit cōplera q̄ sp̄dem vel diuīsio
nē siḡat in entib⁹ intelligēdo p̄ sp̄dem
vel diuīsionē in entib⁹ aliquā sp̄dem
vel diuīsionē extra animam. p̄bāt sc̄lo
q̄ aliqua ē oratio mēralis q̄ dicit cō
plera q̄ t̄ non ē propō sicut illa cut
subordinat ista vocalis diffinīto sub
stantia animata sensuua rationalis
et talis non significat sp̄dem vel diuī
sionē ad intellectū exclusionis aduer
se et clarū est igitur. Secundo proba
tur cōclusio de oratione mentali que
est p̄positio q̄ illa p̄positio deus est
nullam compositionē significat in re
ad extra plusq̄ sua cōtradictoria nec
ista chimera non est nō significat ali
quā diuīsionē i re ad extra plusq̄ sua
contradictoria q̄ quero quid ē huius
modi composiūo vel diuīsio t̄ vbi est
t̄ nō videretur posse dari sufficiēs r̄atio
nē p̄arebū sc̄lo capitulo vbi dicaz q̄d
intelligit cōmentator quinto metha
phisice quādo dicit vera affirmatiua
significat compositionē in entibus t̄
vera negatiua diuīsionē. p̄ ergo p̄fa
ta conclo t̄ apparet ex ea t̄ ex p̄dictis
q̄ opinio supradicta nō assignat suf
ficiētem rationem quare affirmatiua
t̄ negatiua in intellectu debet dici
notitia complexa. Serta conclusio
affirmatiua vel negatiua in intellectu
deb̄z dici notitia complexa quia plu
ribus noticiis specificē distincis equi
ualer i significādo. probatur quia in
ducendo omnibus quilibz oratio mē
ralis et sola talis equiualeat in signifi
cando pluribus noticiis t̄ non vide
tur alia ratio quare. Et omnibus pre
dictis apparet q̄ alia et alia ratione
dicitur p̄positio vel oratio mentalis
complexa t̄ p̄positio vocalis et scri
pta nec opoz̄ q̄ sicut oratio vocalis

habet plures partes et quibus com
ponitur et quaz q̄libz seorsum aliqd
siḡat q̄ etiam mēralis habeat plures
partes tales p̄pē dictas s̄ bñ cōualeat i
siḡando pluribus noticiis q̄ ip̄epuc
possunt dici p̄tes eius non t̄n dico q̄
hoc sit rōe compositione s̄ solū rōe
significatiōis sc̄lēs quia iste noticie
significat partialiter omnia illa que si
gm̄ificat simul talis e: nō sicut etiā
logici dicunt terminos singulares cē
partes totus in quantitate nō sc̄z q̄
ex eis totus in quantitate cōponatur
s̄ quia totum in quantitate omnia il
la simul significat confuse q̄ illi ēm̄
singulares signi particularuer t̄ sin
gulariter. Unde simili mō loquendi
rēt inferius in sequēti p̄pte huius
capituli q̄ loquar de p̄ibus ipsius
p̄positionis mēralis tam p̄pter usuz
cōem q̄ etiam p̄pter meū locutionis
breuitatem. Et hec sunt dicta de illa
pūma p̄te huius capituli. Uiso quid
sit p̄positio t̄ quare debet dici cō
plera videntur est quid seu t̄ quare
sit p̄pō vera vel falsa. t̄ circa hoc p̄t
mo ponam aliquas conclusiones. se
cundo soluam quasdā dubitationes
difficiles. Quantū ad p̄mū aduerten
dūm est q̄ ille terminus verū sumit
dupliciter. uno modo p̄ut est p̄pua
p̄positio entū sic eiusum aristoteles cō
dicit q̄ ens t̄ verū conācertuntur t̄
sic nihil est falso capiendo falso
pro non vero. Altero modo sumit p̄ut
est differentia p̄positionuz sic enim
dicunt logici aliquid esse verū t̄ aliqd
nō esse verū. t̄ sic sumit in proposi
to. Prima conclusio. p̄positio nō est
ideo vera vel falsa q̄ significat verū
vel falso ad extra. q̄ probatur quia
nullum ē vēz vel falso extra aiām
a qualibet propositione distinctum
igitur. Consequētia est evidens t̄ an
tecedens apparet in ferius. Secun
do supposito q̄ tale verū vel falso
esset extra aiām quero de illo quare
sit verum vel falso t̄ nō poterit di
ci q̄ hoc sit q̄ ipsum significat vke

rius allud verb vel falsum qz tale ve
rum vel falsum si cēr nihil significas
ret. Cum enī qz si sic cēr pcessus in
infinibz vt clarū est ergo nulla ratio
poterit dari quare sit rex vel falsum
qui part rōe possit dici de ppōne mē
tali ipaz eē verā vel falsam absqz hoc
qz ponat figāre tale verū vel falsum
extra anīam qre ic. Tertio qz illi qui
ponunt extra tantam talia cōpleta sū
gnificabilita vera vel falsa quoqz opt
imo reprobabizur: sic dicunt talia cō
plete significabilita esse vera vel fal
sa quia sunt significabilita per propo
sitiones veras aut falsas ergo econ
tra non pōt dici tales ppōnes veras
vel falsas qz sigānt ipa cōplete sign
ificabilita vera vel falsa igitur ic. Se
cunda conclusio. ppō non est vera vel
falsa ideo qz eius subiectū et pdicatu
supponant pro codē vel quia nō sup
ponunt pro codē sive se affirmantia
sive se negantia. probatur qz illi qui
dissimilunt ppositionē verā aut falsaz
qz supponere aut non supponere pro
codē contra quos ponit pdicti. Ad hanc.
Enī dñe illa dissimilatio supponis
in qua df est accepto termini in pro
positione pro suo sigto aut suis sigis
de quo aut de qbus talis termin⁹ ve
rificatur mediāte copula ppōnis in
qua ponit. et sic dissimilunt supponem
per verificationē vel per ppōnem et
go non debent econtra dissimile veri
ficationē propōnis per suppōnem seu
qz supponere aut non supponere pro
codē, qz in dissimilationibus nō debz
sicut circularisatio nec debz idē dissim
iliri qz idem salecm in absolutis. sec
undū in relativis igit. Secundo dicta
opinio videtur habere instantiam in
ppōnibus mētalibz qz scdm supra
dicta non qliber bz subiectū et pdic
atum qz sive admittitcē distincta cuius
oppōnū supponit hec opinio igitur.
Tertio mō hec eadem opinio habet
instantiam in ppositionib⁹ habētib⁹
refectionem supra se sicut clarum est
igitur non assignat vniuersalem cau

sem veritatis aut falsitatis ppōnum
quare ic. Tercia conclusio quelibz p
positio significatis ad placitum ideo p
cise est vera aut falsa qz sibi corfderet
mētalib⁹ ppe dicta vera vel falsa. Tero
batur quia talia ppositio ad placitum
significans ideo est ppositio quia sibi
correspondet mētalib⁹ ppe dicta igit
anccedētib⁹ est clarum i ab oībus cō
cessum. et nā parct qz ab eodē deno
minat propō vera aut falsa a quo de
noīas propō. Et hac conclusione seq
etur pōno qz eadē ppō vocalis aut scri
pta aut mētalib⁹ iproprie dicta pōt eē
simil vera i falsa. p3 qz cū qlibz talis
ad placitū significet sibi ppe corfderere
dupler mētalib⁹ vna vera i alia falsa
igit. Sedo sequit corclarie qz cuius
libet ppōnis vocalis aut scripte aut
enī mētalib⁹ iproprie dicta vras aut
falsitas ē res distincta a tali ppōe pa
riter hoc qz cuiuslibz talis propōts ve
ras aut falsitas ē ipa ppō mētalib⁹ sibi
corrētē qz sola ē proprie aut natu
lit vera aut falsa igit. nā est clara i
nās declaratur qz illud ē veritas aut
falsitas prepositionis mētalib⁹ voca
lis aut scripte ad placitum sigāntis a
quo illa deneiatur vera aut falsa. sī
hoc est a veritate aut falsitate ppōis
mētalib⁹ proprie dictie i hoc p3 ex cō
clusione. Et si obiciat contra p̄mū
correlativū qz si ipm̄ esset verum seq
retur qz due propōts simile ē cōtra
dictantes possint simul eē false i vere
qd̄ est contra legē contradictoriū. R̄sidetur cōccedētō nās de propositioni
bus ad placitū sigāntibus nec de il
lis intelligit illa let vel regula sed in
telligit de mētalib⁹ propē dictis et
de aliis ad placitū sigāntibus quātū
quelibet sic se bz qz sibi correspondet
vna mētalib⁹ proprie dicta i hec oīa
clara sunt diligēter aduerteret. Quar
ta conclusio quelibz propō ad placitum
signa ideo ē p̄cile possibilis vel im
possibilis qz corrētē sibi talia propō
ppe dicta mētalib⁹ ppe sicut pdicta
i sicut dictū est de veritate i falsitate

possibilitate et impossibilitate talium propōnum uta dicat de contingencia et necessitate. Et hac conclusione primo sequitur quod hec proposito est possibilis nulla proposito vocalis est vera. Pro quia proposito mentalis propter dicta sibi certitudine est possibilis. nam si nulla est proposito vocalis ipsa mentalis est vera ut claram est. Tertio contradictoria illius mentalis non est necessaria ut patet ergo illa non est impossibilis. et si ut dico de illa ita potest dici de istis: omnis proposito vocalis est vera. omnis proposito vocalis est particularis. nulla propositione vocalis est universalis et sic de multis alijs. Secundo sequitur quod aliqua proposito est possibilis et si non potest esse vera secundum significationem illius secundum quam ipsa est possibilis. propter de illa vocali nulla proposito vocalis est vera que licet sit possibilis ut dicuntur tamen non potest esse vera secundum illam significationem quam nunc habet et secundum quam est possibilis: nam quando ipsa est: est falsa et tamen non potest esse vera nisi ipsa sit igitur. Et sicut dico de ista ita potest dici de pluribus alijs igitur. Si vero queratur utrum illa sit bona. omnis proposito categorica vocalis est affirmativa ergo nulla est negativa. Arguitur quod non quia antecedens potest esse verum sine consequente. ergo per diffinitionem sive ratione illa non est bona. Respondeo quod illa sit bona et concedo quod animus possit esse verum sine consequente. immo potest esse verum: et animus non potest esse verum secundum significationem quam nunc habet nec est contra diffinitiones bonae consequente. Tertius est tamen quod antecedens istius ratio non sit esse verum consequitur ipsius animalis formatio. quia eis non potest esse verum cum consequente ut clare probatur. Sic ergo visum est de propositionibus ad placuum signib[us] quare sunt vere vel falsa. Sed postea videndum est de propositionibus mentalibus proprie dicita et veram vel fallam. nec potest assurgi alia ratio sicut propter non est scimus conclusionibus et fore hic conclusionem intendebar concordare ratiocinatio. ubi prius allegatur quod dicebat quod vera affirmativa sit compositione in

ferentia. nec potest dari de omnibus una regula generalis ideo a presenti consideratione excludo primo omnia propositiones hypotheticas. quia de ipsarum veritate qui falsitate dicendum est secundum est generalia suarum prius. ut habet ali bi videri. Secundo excludo propositiones quod non sunt de simplici copula verbali. ut sunt ille sortes est vel non est. sortes est et non est. quia non sunt simpliciter negationes. nec simpliciter affirmatives sed mitte. unde de istis fore est dicendum sicut de propositionibus hypotheticis sibi proportionabilibus. Tertio excludo propositiones categoricas modales. quia vero quid dicendum est de illis de inesse quibus poterit videtur faciliter quod sit secundum de illis. Sic ergo cum breuerans soli dicuntur de propositionibus simpliciter categoricis et de inesse. Quarta conclusio erit ista quod quibus propositiones mentalis proprie dicita simpliciter categorica et de inesse affirmativa si sit vera. ideo est vera quia qualitercumque per eam secundum significationem eius totalem significatur esse fuisse vel fore talis est fuisse vel erit. et quibus talis si sit falsa propter causam oppositam est falsa. scilicet quia aliquale secundum significationem eius totalem significatur esse fuisse aut fore qualiter non est non fuit nec erit. Sed quibus negativa talis si sit vera ideo est vera quia qualitercumque per eam secundum significationem eius totalem significatur non fuisse. non esse nec fore talis non est non fuit nec erit. et quibus talis si sit falsa propter causam oppositam est falsa. scilicet quia aliquale qualiter per eam secundum significationem eius totalem significatur non esse fuisse non fuit vel erit. Et ista conclusio probatur inducendo per ostendentes propositiones tam affirmativas quod negationes non appareat quod illa ratio est sufficiens ad concludendum aliquam mentalis propter dicta esse veram vel fallam. nec potest assurgi alia ratio sicut propter non est scimus conclusionibus et fore hic conclusionem intendebar concordare ratiocinatio. ubi prius allegatur quod dicebat quod vera affirmativa sit compositione in

entibus et vera negativa divisiones
vnde per signare compadem in ceteris nihil
aliud intelligit per signare aliqualem
esse qualiter est. Et signare divisiones
in ceteris nihil aliud est nec intelligit
per signare aliqualem non esse qualiter
non est. Et sic per conclusio ex qua se-
quuntur aliqua correlaria ut hic ma-
nifestabitur. Primo sequitur contra
dictum aliquorum dicentium quod non est ea
dem causa qua propositio affirmativa
dicitur vera et qua negativa sibi op-
posita est falsa nec in omnibus est eadem
causa veritatis affirmativa et falsita-
tis negativa sibi opposita vel falsita-
tis affirmativa et veritatis negativa
sibi opposita et hoc capiendo causam
re de ea hinc loquimur. per quod si istos
illa affirmativa est vera. omnis hoc est
anialis propter illam causam quod per ea haec
etius totalem significacionem omnium hoc est
eum anialis et talis est. inquit quod propter eam
dem causam ista non est falsa. hoc non est anialis
quod per ea haec significacionem et totalem non signatur
quoniam hoc est eum anialis sed hoc non esse
anialis. ut clarum est. Illa ergo est falsa quod
signatur aliqualem non esse scilicet hominem
non est anialis qualiter est. Sequitur secundum
quod nulla propositio mentalis propter dicta per
similiter esse vera et falsa per ex conclusionem
predicta. Tertio sequitur quod nullius
proponens mentalis propter dicta veri-
tas aut falsitas est res distincta a tali
propositio. per quod si sic illa veritas vel fal-
sitas est res extra aniam ut dictum est
scilicet aliquid separabile quod non potest
dici et patet ex prima conclusione et am-
plius patet infra. Nam est res in anima
scilicet res absoluta aut respectiva inheren-
tia tali propositio vere vel false vel
ipi animi quod non potest dici. quod illud est val-
de irrationaliter sicut potest multipliciter
probari multum efficaciter sed pro nunc
multi sufficit illa ratio quod de per illaz rebus
absolutis vel respectivis destruere ma-
nente illa proponere et tunc illa proponere
est a thuce vera vel falsa non per verita-
tem vel falsitatem distinctionem iugantur veri-
tas aut falsitas etc. Et sicut dico de ve-

ritate aut falsitate haec potest dici de pos-
sibilitate et impossibilitate. Quarto seq-
tur quod haec alia et alia exprimitur quod
propositio mentalis propter dicta est vera
vel falsa et possibilis vel impossibilis
ut patet in sequenti conclusione. Tercio
men loquendo de causa propter oīno sunt
eadem propter cause veritatis talis orationis
et possibiliter vel etiam falsita-
tis eius et eius impossibiliter si sit im-
possibilis. per quia cum idem sit propo-
sito talis et veritas aut falsitas etiam si sit
vel possibilis aut impossibilis se-
quuntur quod loquendo de causa propter oīno
eadem sunt cause talis propositonis
et sue veritatis et possibiliter. aut etiam
sue falsitatis et impossibiliter igitur etc.
Quarta conclusio et ultima est quod quel-
libet propositio mentalis propter dicta simili-
citer categorica de inesse et affir-
mativa si sit possibilis ita est possibilis
quia qualitercumque per ea secundum signifi-
cationem etius totalem signatur eum fuisse
vel forte. taliter potest eum fuisse vel fo-
re et quelibet talis sit impossibilis pro-
pter causam oppositam est impossibilis.
Sed de possibiliter et impossibili-
te talis proponens negativa dicendum est
proportionabiliter sicut de veritate aut
falsitate proponens negativa ut dictum est
in precedenti conclusione. Illa conclusio
probatur sicut procedebat. et sicut dictum est
de veritate et falsitate possibiliter et impossi-
biliter talium propositiorum ita etiam
proportionabiliter potest probari de ipsorum
necessitate et contingencia. In istis autem
duabus conclusiōibus tanguntur tres
clausule. Primo notanter ponitur pro-
positio simpliciter categorica propter
tales propositiones. sortes currit vel
sortes non currit. sortes est et sortes non
est. que prius sunt exclusive a presenti
consideratione. quod tales non significant
solum aliquid esse vel solum aliquid
qualiter non est sed verius simul igitur
Secundo notanter ponitur secundum etius tota-
lem significacionem quod forsitan ab aliis
quis diceretur quod illa propositio non
est alius signatur hoc est non esse quod ut

Si vero ista homo est asinus significare hominem esse quia si falsa: sed non significare aliquid tamen in significacione et totaliter et proprieate sed solum secundum priorem suam rationem suarum prius qualitatum significare holorem et etiam asinus esse. Tertio non poterit possum illa clausula dislunctivam significare fuisse vel forte propter diu rationem proprium de inesse quartam aliquae sunt de passu et aliq; de futuro et aliq; de preterito et tamen hoc diu est modus significandi et non ponere hic ista clausula significatur primum quam aliquis addidit ad excludendum applicationem huius verbi significatur nam ei loquuntur hic de proprieate mentali et quod eadem modo significare supposue adderet illa clausula prouincia. Et predicta conclusione et quarta sequitur alii correlaria. Primum est quod hec proprius vocalis est impossibilis hec est vera homo est asinus demonstrando propriam mentalem propter dicere a cui correspondet illa vocalis hoc est asinus. Propter propriam mentalia propter dicere illi correspondens est impossibilis. Nam omnis proprius significans illa mentaliter est veram. homo est asinus significare aliquam est quam fieri impossibile est esse. quia impossibile est eam esse veram. et ideo patet quod illa persona est bona hec est vera et hoc est asinus ergo hoc est asinus intelligendo animus modus significandi. quia sicut antecedens est impossibilis sic et consequens. Secundo sequitur quod ista proprius vocalis est possibilis hec est vera homo est asinus demonstrando propriam vocaliter vel scriptam vel mentaliter ipsoperte dicram cui correspondet illa homo est asinus. propter propriam mentalis predicationem sicut antecedens est impossibilis sicut et consequens. Secundo sequitur quod ista proprius vocalis est possibilis hec est vera homo est asinus. propter propriam mentalis predicationem sicut antecedens est impossibilis sicut et consequens. Tertio sequitur quod hec propositione non est possibilis creator significare quicquid non est creator capiendo subiectum secundum suppositionem simplicem per supponit per conceptum mentis naturaliter et non ad placitum significante correspondere isti vocis creator. propter quia tunc ista propositione significare quod dicitur conceptus significare quicquid non est creator quod non est possibile sicut patet intuitu ideo

ad placitum significantis sed homo est asinus et ponatur ad significandum tantum tamen ista propositio deus est tunc erit vera. et hoc totum clarum est igitur. Et si arguarur sic. hec est vera homo est asinus. ergo mentalis sibi correspondens que est proprie dicta sibi correspondens est vera. et huiusmodi mentalis est illa propositio homo est asinus ergo tamen est vera. consequens est impossibile ut dicere correlatum primum ergo antecedens et nihil apparet ibi impossibile preter illam hec est vera homo est asinus ergo ipsa erit impossibilis. Respondetur concedendo veram consequentiam et concedendo quod antecedens ultimo illatum non est possibile sed dico etiam quod antecedens est impossibile non propter impossibilitatem alius patet solum sed propter impossibilitatem partium. Nam ille due sunt incompossibiles propositiones mentalis proprie dicta correspondentes huc homo est asinus est vera. et illa proprius mentalis est ista homo est asinus demonstrando illa mentaliter que se nunc correspondet. nam lucet prima si falsa et secundum ipsa non est impossibilis et secunda possibilis: immo vera sed tamquam una non stat cum alia ideo propter possibilias primi antecedentis igitur patet quare hec consequentia non valit hec est vera homo est asinus capiendo animus ut dicitur et in isto secundo correlario. Nam simpliciter animus est sic possibile et consequens impossibilis: et ex eisbus predictis propter quomodo hec est distinguenda hec est possibilis hoc est asinus. Tertio sequitur quod hec propositione non est possibilis creator significare quicquid non est creator capiendo subiectum secundum suppositionem simplicem per supponit per conceptum mentis naturaliter et non ad placitum significante correspondere isti vocis creator. propter quia tunc ista propositione significare quod dicitur conceptus significare quicquid non est creator quod non est possibile sicut patet intuitu ideo

er illa bene sequitur ista creator non
est creator que tamē nō est possibilis
Quarto sedetur q̄ ista p̄positio est p̄
posse possibilia creator qū illibz res
siḡat q̄ non est creator capiendo sub
iectum scđm suppositionē mentales
simplicem p̄cut supponit p̄ tali ter
mino vocali vel scriptio significante
ad placitum p̄z quia lr creator a p̄c
predicari capitur personaliter et ca
pitur pro significato quod nūc habet
sc̄z p̄ deo solum et a parte subiecti es
sunt materialiter ut dictum est. si sic
sensus est q̄ talis terminus ad placi
tum significans siḡat omne aliud ab
illo qd̄ nūc est creator. deus et hoc
est valde possibile p̄ nouā impōnēm
ut dictum est. Ideo et illa non sequit
ergo creator non ē creator i qua reter
q̄ terminus supponit personaliter se
cundum significationē quā nūc habet
quia illa p̄positio est impossibilis et oī
sum est q̄ p̄ma sit possibilia. et tñ licet
sit possibilis dico q̄ nō p̄ esse vera q̄
libet cūq̄ iponat in creator ad signād
q̄ si iponat creator ad signād creator
ad huc ista ē falsa creator siḡat q̄
qd̄ nō ē creator q̄ nūc lr creator a p̄c
predicari accipetur p̄ creaturis q̄s
tunc per imprecisionem significatur.
Ideo illa non potest esse vera etenim
significatione illius negationis non
quia impossibile ē q̄ terminus finit
tus et termin⁹ infinit⁹ sc̄z creator et
non creator conuertantur adinuitex
quod tamē sequitur si illa posset esse
vera etenim significatione illius negationis
non ut dictum est. Si vero obvia sit cen
tra id qd̄ statim dicti qualis termin⁹
mentalis siḡat ad placitus quia si sic
sequitur q̄ termini mentales possent
esse conuocati sicut vocales vel scripti
quod ē ceter negatur. Respondebat cō
cedende consequentiā et dico q̄ il
lud male negatur nam termin⁹ me
ntalis qui est naturalis similitudo hu
iusti termini canis significat eadē
illa eadē q̄ illa rot canis siḡat. et hec
sunt p̄z in scđo notabili p̄ue partia.

Et predictis præ quodmodo illa est distinguida. ut etiam significare quicquid non est etiam significare. Ita igit̄ conclusionib⁹ sic pars restat circa eas mouere et soluere aliquas dubiarēs difficultes. Prima est cum dictum est in quinque et sette conclusionib⁹ q̄ propō mensis p̄pue dicā signā sedm eius totale signationē aliquanter esse et aliquant non ē. quicquid ergo qd est totale vel adequatū significatur talis propōnūs verbi ḡra hec p̄pō omis h̄o est animal s̄m eius totalem significacionē signā cēm h̄oīem ēst animal. Dubitatur igit̄ tur quid ibi est totale signatum sive p̄odo supponit illa etatio. Unde arguitur sic illa propō signā cēm h̄oīem ēst animal ergo cēm h̄oīem ēst animal signā ut per eam. s̄ha est bona et cōseguens est tanta affirmativa vera. ergo subiectū supponit p̄ aliquo et nō supponit p̄ h̄oīe q; null⁹ h̄oīe est cēm h̄oīem ēst animal i per p̄tē nec p̄ asino seu p̄tē quacūq; alia re in cōpl̄ta. ergo supponit p̄ complete signatum et re etiam extra aliam qd ē contra p̄mati conclusionē huius et. Secunda dubitatio est ut videt q̄ p̄ter cēm p̄tē p̄pōnūt vera vel falsa sit ab etiam rebus vel falsis seu aliqua veritas vel falsitas extra animal. p̄tē qdēstio q̄ deus et dei nominis est veritas et non sunt p̄pō signatur. Secundo q̄ etiam mundū fere et hoc verū non est deus. q̄ hoc resumit etiam coniungens et deus et animus et ēst ergo tale veritas etiam complete signabile. Tertio q̄ et nulla p̄dossit esse et adhuc veritas et et nullā propōnēti ēst. ergo p̄ter cēm p̄pōnūt etiam verā ēst aliquid etiam seu aliquā veritas extra aliam igit̄. Quarta dubitatio est q̄ in sette conclusionē dictum est q̄ p̄pō impossibilis signā aliquanter ēst qualiter impossibile et ēst ergo sequit q̄ talis proposūt significat impossibile ergo sequit q̄ impossibile significatur per talē p̄pōstionē modo p̄tē ēst cardegenia

✓ **affirmatio 2.** et tenuis sit et affirmative
vere subiectus supponit pro aliquo.
Quero ergo p que supponit ille et
minus impossibile. et clara est qd nō sup
ponit p aliqua prepositione nec pro
aliqua extra aliam nisi solū pro compre
hensione significabile igitur. et sic videt qd pri
mū concilio non stat cū duab⁹ ultimis
3° dubitationes sunt difficiles ideo
circa eas sic procedendum est i pmo reci
tabo et probabo quandā opinione
scđo dabo cui libz illarū dubitantes i
pprīam solutionē. Est ergo una op
inio qd penitus qd significabile propōs ad
evidentiam rationale ē complete significabile
verum vel falsum i si queratur ver
itate sit aliqd aut nihil dicit hec op
inio qd hoc nonen aliqd sicut hec sibi
similares i tens pīc capi trip̄t. pmo
rit̄ cōsiderante fin qd om̄e complete si
gnificabile aut incomplete i hoc ve
re aut false dicunt res i aliqd. tura d. p.
h. in predicationis cap. de p̄sona. i de
nō determinate res scđo ab eo qd res ē vel
nō cōditetur oratio vera vel falsa ubi
cū caput istū terminū res p̄o significato
rationale predicationis quod est complete
significabile fin i tamē opinionē. Secundo
modo caput res p̄o om̄i significabili
complete aut cū incōplete i hoc vere
id ē p̄ enunciationē verā i illud qd si
gnificatur tantū false ē: non enā et
sic capu p̄o qd mēthoda. ca. de enuc
tib⁹. et qd falsum est non enā et pmo
poterit similit. Tertio modo sumunt
dicta nostra et significare aliquā essentias
seu entitatē etūta. dico ergo hec op
inio qd capiendo istos terminos pmo
vel scđo mō illud rationale significatum seu
cōpere significabile verū vel falsus
ē? aliqd. Si si summat tertio mō nō
est aliqd si esse substantia aliam in
sensu rationem. sed si inferat er
go hominē esse animal est nihil hec
opinio concedit consequēs capiendo
le nihil opposuo mō ad h̄ aliqd ter
tio mō sumptu. electius dicit hec op
inio qd talia cōplete significabilia di

cuntur vera vel falsa alta ratione q
ipse ppōes. qd dicunt vera et cī falsa
quādā errata denotione ab ips⁹
ppōnibus vtrū aut falsa. Unde illū
complete significabile dicit verū qd
est significabile per eam p̄ositionem. et
illud falsum quod p̄ falsa. et talia fal
sa aut vera sunt obiecta scđe aut op
inōis fidei aut erroris i non ip̄e p̄
pōneat fm istam opinionē. pr̄ ergo qd
est dicendū ad predicationes dubitatio
nes fm istam viam fatus apparen
tem sed illa opinie apparet mihi sa
tis errantib⁹ i intelligibilis. nec
repudiat contra eam esse arguendū
nisi quādā subtile doctores cōpone
rent nam cū hec opinio concedat ali
quod esse obiectum. et tamen nihil
i. Et nullam enūmatem est illud ob
iectum quod videt includere p̄radis
cionem ideo difficile est contra hanc
opinionē arguere: nisi p̄eēde p̄inci
piū. qd difficile est illā ducere ad
malū in dūcētē qd si illud qd ipsa
gravis cōcedit. sed tamē contra eam
ponam sēc conclusiones. Conclusio
pr̄tia. Nullum ē? nec potest esse com
pere significabile verum aut falsum ad
intellectū predicere opinionis. p̄batut
p̄to qd illa opinio h̄ concedere qd ta
le complete significabile cēt tamē
nihil est et qd nec cēt substantia nec
accidens nec deus nec creatura quod
videt ē absurdus. Sed illa opinio
habet concedere qd illa cōplete significabi
lia cēt eterna substantia aliquā qd est fal
sum. qd solus deus ē et eternū simplic
iter loquido p̄ha p̄q quia scđo eos
mundū fore i deū esse fuerint ab eis
ne que non erant deus qd est falsus
i contra articulū partitus condens
rū in quo dicitur qd factū mult
te veritates ab eis tā que non fuerit
ip̄e deus est eteē. Tertio quod rbi
sunt illa complete significabilitas non
potest dici qd sunt magis hec qd ibi nec
contra qd non apparet ratio. nec po
test dici qd sunt rbi p̄i hec scđi deo
cōvenit. ergo nullib⁹ sunt ergo non

Sunt. Quarto si ista propria vera homo est animal signat aliquod conplete sigabile veru parti ratione habere dicere hec opinio quod hec propria impossibilia homo est animus signat conplete sigabile impossibile et sic ipa decedit aliquod veru extra aliis trahit habeere concedere aliquod impossibile extra alias quod non est propria. hoc autem non est intelligibile ergo per quod absurdum est ponere talia conplete sigabilita*t* et o*n*ino superfluum marie cu*m* ab ipsis non deno*ci*entur propriones vere aut false simagis econtra vi dicitur hec opinio. Tercia co*clu*stio quicquid est aut potest esse est completere sigabile. per quod quicquid est vel potest poter sigari per propriem conplexam scilicet deus est complete sigabile per istam propriem deus est. et ita quel*z* alia res per aliquam altiam propositionem. Et quo per quod omne incomplete sigabile est completere significabile et econtra. Tertia co*clu*stio nihil est signatur adequatum seu totale alcuius proprionis mentalis proprie dicitur. per quod quia quilibet talis ratione suarum priu*m* quodbus equaliter in signando plura signat ab inuicem distincta vi per inuenientur. et per consequens nihil est totale seu adequatum signatum talis proprionis. quod nihil est quodlibet signatum per eam igitur Quarta habet. quicquid signatur per aliquod propriem mentale proprie dicitur: cu*m* id est significare per aliquam eius prec*ip*it aut per aliquam prec*ip*item proprie notabilis cutem equaliter in signando et tamen aliquantum signatur per ipsum secundum totalem eius significationem qualiter non significatur per eius prec*ip*it. Prima per per et immediate dicitur. Tercia secunda apparet ex dictis in quinta et sexta conclusione quod hec propositio hec est animus signat aliquantum secundum totalem eius significationem. hoc enim est animal qualiter non signatur per aliquam eius prec*ip*it. signatur. Quinta conclusio o*n*is propriones proprie dicitur adinuicem contradicentes significant idem aut eadem enim habere alio et alio modo. per satis et propriet. Si vero obiectas contra has conclusiones quod inter articulos partis contrafaciens contra magistrum nicolaum de alecuria.

Unus ē iste: dicere he ppōnes deus
est deus non ē idēm significat h̄z alio
i alto mō ē error. Rāndco q̄ multa s̄a
erunt condēnata contra tū causa lut
dic. q̄ tñ postea i scolie pulice sunt cō
cessa tñ ppter reuerentia articuli dī
co q̄ est verus de ppōntibus mentes
libus iprope dictis i scriptis vel etiā
vocalibus ad placitum signib⁹ q̄ rā
les contradictere non signe idem pe
nitius s̄ signe mentales quaz vna est
affirmativa i alia negativa. hoc autē
non est contra p̄dicitā conclusionem
igis. Serta i vltima conclusio: nul
lius propōnis p̄prie mentalis dicitur
sibi corrīdens sive ořo infinitum mo
di sibi corrīdens s̄ sumatur signe sive
supponit pro aliquā re. verbi grata
hoc dictū seu hec oratio infinitum mōt
hoiem esse aīal que corrīdet huic p
ositioni sc̄z homio est aīal h̄z q̄ sumit
materialiter supponit pro p̄opō
sitione cui correspondet. q̄ sumit
personaliter vel signe sive dico q̄ non
supponit pro aliquā re. p̄z q̄ cuz talis
oratio sic sumpta signe plura. s. o. nūta
que signe ppōt est corrīdens nō cēt
mator rātio q̄re supponeret pro uno
illorū significatorū magis q̄ pro alio
ergo vel pro quolibz vel pro nullo s̄
nullus diceret q̄ pro quolibz. q̄ sic il
la oratio hoiem cē aīal supponeret pro
asino ergo pro nullo. t sicut dī de ista
ita de qualibz alia. Et quo p̄z opinio
nem quorūdam esse falsam qui dicunt
q̄ deum esse est deus. et homiem cē
animal ē homo. i contra istos ē pre
dicta ratio. Item pari ratione omnē
hoiem cē aīal esset homo q̄d est fal
sum q̄ de nullo homie demonstrato
verum ē dicere q̄ est oīem hoiem esse
aīal. Item pari ratione hoiem cē aī
num esset homo q̄d est falsum; q̄ nō
apparet maior rātio quare magis sit hō
q̄ asinus. Item pari ratione chime
ram cē chimera cēt aliquid q̄d est falsū
q̄ non pot̄ dici quid est. nisi forte dis
citur q̄ est deus q̄; pari rātio chime
ram non cēt s̄ quodlibz q̄d ē in mū

doq; est falsus et derivatio ligat. His positis respondeo ad predictas dubitatas. Ad primam quia queritur quid est totale seu adequatum significatum proponis prout quod sit dicendum et tercua conclusione immediate posita. quod nihil est significatum totale. Quando enim queritur pro quo supponit hec oratio significativa sumpia oem hoc est anima. prout quod sit dicendum et secunda conclusione. quia per nullo supponit. et ideo quia queritur quod est oem hominem esse animal. respondetur quod si illa oratio captiatur significativa ipsa est questione derivatoria et incongrua. sicut si quereretur quod est oem hominem. unde cum arguit illa per ipsum homo est animal. significatur oem hominem et ergo oem hominem esse anima significatur per eam. dico quod non est bona ratio. sicut nec ista hec oratio homo significatur oem hominem ergo oem hominem significatur per eam. quod prima est congrua sed vera incongrua. Ad declinationem autem istorum ponitur alius conclusiones. Propterea cetero: quod oratio in qua a parte subiecti ponitur verbum infinitum modi significatio sumptuum. sicut totale subiectum: acceptum verbaliter est incongrua: ut ista sedere est. prout quod verbum significatiue sumptuum non potest redditore suppositum verbo: ideo hec est incongrua sedeo est et pars ratione sedere est. dico autem non inter verbum accepsum personaliter et verbaliter quod significatur verbum infinitum modi accipit significative nominaliter loco unius nosis verbaliter et tunc est nomine ut in ista sedere est descendere quod in ista sicut ista sedere est descendens qui in ista legere et non intelligere neglegere est et in multis similibus que reportantur in auctoritatibus et que debet exponi modo predicto. Et quo patitur quod illa questione est valde superflua quia alii qui valde curiositate disputant scilicet retrahere sive gignere quod si gignare captiatur verbaliter ipsa est incongrua. si nosaliter tunc est querere virum generans sive gignans et manifestum est quod sic et sic ex his habeo propositum rectum. Secunda propositio. quilibet oratio in qua a parte subiecti tanquam rationale subiectum ponetur

verbis infinitiis modi cum alio significatiue sumptui est incongrua. patetur ex predictis ideo hec est incongrua oem hominem esse anima significatur per animam oem homo est anima capitulo illa est incongrua significativa que est a parte subiecti. et eo autem non iter significatiue quod omnia talis oratio non significativa accepta cum actio est congrua ideo vera aut falsa et vero ista est congrua oem hominem esse anima est vero et per alias vera aut falsa si subiectum captiatur materialiter sive pro se significativa per propositionem et dictum est. Et quo prout quod talis est ratio et sibi quibus censibus in qua subiectur oratio infinitum modi sumptuum materialiter est distinguenda quia aut sumitur pro seipso aut materialiter per ipsa propositionem cuius est dictum non ita distinguuntur quod enim intelliguntur supponere materialiter secundum modum sicut prout. Tertia per ipsum respectu huius verbi est sumptus personae litterarum nec a parte ante nec a parte post enim significatur infinitus verbaliter sumptus vel oratio infinitus modi vel etiam propositio significativa sumptus. etiam enim iste sunt incongruae loquendo significatiue seu personaliter legere est bonum occidere est malum. nisi captiatur isti infinitum materialiter aut ne in aliis per istis nobis verbalibus lectio occasio similiter iste sunt incongrue homines esse anima est idem quod homo est animal. homines esse anima est idem quod hominem esse substantiam animalium sensuum et hoc loquendo proprio. improprio tamen et causa brevioratis tales propositiones seu locutiones admittuntur ad hunc sensum quod non statuta est quod homo est animal quin ipsa sit quod homo sit substantia animata sensibilis. Quarta propositio est quod cum talibus verbis solum a parte post construitur debet aut potest infinitus personaliter verbaliter aut significatiue sumptus cum quibus potest construitur hec oratio imperspecta quod sic est. verbi gratia sicut congrue dicitur volo quod sortes currat scio quod homo est animal hec oratio significat

¶ deus est. ita congrue dicitur volo sicut
currere scio arguere et sic de alijs. et
ideo iste sunt congrue video sicutem
currere sentio ignem esse calidum et p
reditas quatuor regulas phe solut
multe fantasie q magnâ faciune diffi
culta est in nichila. ¶ In theologia.
Et his p̄ p̄me dubitatiois solutio.
Ad secundam ponon aliquas ppositiones
p̄ma est p̄ter omnē ppositionē crea
tūm est aliquid verū seu aliqua ve
ritas extra aīam p̄z quia deus est ve
ritas et cetera noticia ē vera et nō ip̄e nec
et noticia ē creata igit. Secunda cō
clusio p̄ter oēni p̄pō creatā aut
increatā nullū est verū seu nullū ē ve
ritas extra animam. p̄z q̄ sicut veritas
creata est ip̄a p̄pō creata quā forma
m̄ ita veritas nō creata q̄ est de⁹ est
propositio rei et increata q̄ est deus
Tertia conclusio quā ponon p̄habilit
et assertio ē p̄ intellectu p̄cedēti sc̄
q̄ deus seu diuina noticia ē ip̄i itelle
ctui diuino p̄pō vera. p̄ba q̄ si diu
na noticia q̄ deus cognoscit anter p̄z
fore non concedit p̄pō vera. hoc non
p̄t esse p̄pter aliud nisi q̄ ad hoc q̄
aliquid sit p̄pō necessariare requiri q̄
sit quid completu et per om̄nē p̄positū
et plurib⁹ q̄d repugnat diuine sim
plicitati. Sed hoc non valit primo p
pter illū im̄cām non d̄r p̄pō mentalis
complexa et dicū fuit in primo cap.
et sic illa ratio supponit falsum. Sebo
q̄ suppositio q̄ illud eēi verū de qua
libet p̄pō creata sit proper hoc nō
d̄z negari a deo q̄ sit propō verbī ḡra
l̄ sit verū de qualib⁹ p̄positione crea
ta q̄ non sit ip̄am esse noticia et ip̄az
non eē rem distinctā ab ip̄o cui ē no
ticia. n̄ p̄pō hoc non negam⁹ de deo
q̄ sit noticia vel cognitio q̄uis sua no
ticia seu cognitio non sit distincta ab
eo q̄re sic erit in p̄posito igit. Et istis
p̄z r̄nlo ad argumēta sc̄de dubitatio
nis. Unū ad p̄mū dico q̄ sicut de⁹ ē ve
ritas increata ita ē p̄positio increata
Ad secundū cū dicuunt q̄ ante p̄z aliqd
est p̄ter deum verū erat mundum

fore. concedo illud s̄z hec oratio mun
dum fore non captur p̄sonalit̄ imo
materialiter et non p̄ seip̄a s̄z p̄ pos
itione et dico q̄ illud verū seu illa
ppositio vera erat deus. Et q̄ia af q̄
illud verū erat contingēs et de⁹ erat ens
necessarius dico q̄ illud verū erat ens
necessariū sicut deus etiam illud ve
rum erat contingēter verū ut sc̄ia dei
q̄ anter p̄z erit est ens necessarium et
enī est contingēter sc̄ia q̄ anter p̄z erit
et hoc ē alibi declarandū. Ad tertius
q̄ d̄r q̄ si nulla p̄positio esset adhuc
verū esset nullū propositionem esse
concedo istam conditionem q̄ abs
est impossibile q̄ sicut impossibile est
deum non esse ita impossibile ē deus
non esse p̄positionem veram. dico tñ
q̄ si nullū p̄pō creata esset adhuc ve
rum esset nullū p̄positionem crea
tam esse. sed illud verū seu illa ver
itas esset deus sicut modo dicebam q̄
mundum fore ab eterno fuit de⁹ re.
Si vero obviatur sic mundum fore
ab eterno fuit verum. ergo mundus
non fore ab eterno fuit falsum. tenet
consequenti. q̄ quandoq̄ vñ cō
tradictoriū est verum reliquaz est
falsuz et contra. fuit ergo aliquid ab
eterno q̄d non fuit nec erat de⁹ quia
deus nec est nec potest esse falsus.
Respondeo negando q̄ in verū est
enī q̄ sicut mundū fore fuit eternalit
verum ita mundū non fore s̄z nō fuit
eternaliter falsum fuisse enī eternalit
falsum si fuisse signatum signo falso
sicut mundū fore eternalis significat
hatur signo vero. ideo hec p̄positio
conceditur q̄ ab eterno fuit aliqua
veritas cui nulla erat contradictria
falsitas et hoc satis p̄z ex iam dictis.
et sic p̄z soluto secunde dubitationis
et argumentorū factorum in eadem.
Ad quartā quando dicitur q̄ propo
silio impossibilis. sicut hec homo est
astinus sicut aliquant est sc̄ia hominem
esse astinuz qualiter impossibile est esse
ergo signatum impossibile. et vera ergo
impossibile signatur et tunc queritur

pro quo supponit ille terminus impossibile. dico primo quod uno modo potest responderi negando consequentiam primam et consequens. ratio potest satis ex predictis apparere. Dico secundo quod a illo modo potest satis probabiliter respondere concedendo primam consequentiam et consequens scilicet impossibile significari. quia cum voluntas sit impossibilium secundum aristotelem et ratio ethicorum videtur quod intellectus potest intelligere impossibile. et per consequens quod tales sunt possibles impossibile significatur. impossibile intelligitur et sic de alijs. Tertio dico quod secundum istam rationem non oportet semper ad veritatem propositionis affirmari quod subiectum supponat pro aliquo quia hoc non oportet de verbis designantibus actum antine interiori cuiusmodi sunt ista. velle intelligere significare concipere et sic de alijs. Quarto dico quod prima solutio est probabilitas secunda et illi magis assertio quamvis secunda non appareat michi multum improbabilis. Et de ea breuerer transeo cum non sit presentis speculations.

Tota prima difficultate huius materie quod est generalis de causa veritatis et falsitatis propinquus. Restat nam speciale tractare de causa veritatis et falsitatis propinquu supra se reflectione huius et inquitrendi est quod sit proprium huius supra se reflectione. et de ipsius dicitur. Et primo videndum est quid nos propriis habemus reflectionem supra se. Circa quod primo ponam alias terminorum descriptiones et distinctiones. Secundo videndum est cui propositioni dicimus quid nominis possit competere. circa quod ponam alias suppositiones et conclusiones. Quantus ad primum est prima descriptione huius termini significatio vel significare. unde significare vel significatio est aliquid representare vel alicuius representatio potente cognitiva. dico enim potentie cognitiva et

non intellective. quod non solum potentie intellective sed etiam potentie sensitivae et non intellective potest aliquid ratione presentari vel significari. Secunda descriptione est huius termini proposicio habens reflectionem supra se. unde dico quod proprium significatio est seipsum aliqualem esse vel non esse scilicet seipsum esse affirmativa vel negativa universaliter vel peculiarem habens supra se reflectionem et quis significatio terminorum non possint probari tamquam illa acceptio est in se descripsi sit rationalis pars quod communiter omnes concedunt quod illa cognitio est reflexa que est cognitio alicuius cognitiorum et similiter illa voluntio est reflexa que est voluntio alicuius voluntatis et scilicet aliqua cognitio vel voluntio suipius ipsa est reflexa seu diceretur habere reflectionem supra se ideo consimiliter dicitur quod omnis illa proprietas est reflexa seu habens reflectionem quod significat aliquam proprietatem aliquam est vel non est et scilicet significatio se respectu suipius illa dicitur habens reflectionem supra se quare sic. Secunda descripsi est huius proprietas insolubilis seu insolubile. unde dico quod proprietas insolubilis est quod significat se esse falsam non enim in proprio de insolubili quia nullo modo possit soluti. quod sic nulla propositione vel argumentatio esset insolubilis quod uero est de se nisi sit demonstrativa. Nec enim in proprio de insolubili quia difficultate possit soluti et dicitur quidam doctor quia multa sunt talia quod non recordantur insolubilia. Et dicitur insolubile. quia difficulter potest soluti cuiusdam etiam difficultas puerit et eo quod talis proprietas significatio seipsum esse falsam. id est quod omnis insolubile est proprium huius reflectionem supra se sed non contra et per se secunda descriptionem. Et predictis sequuntur alii quia correlaria. Nam sequitur ista regula notabilis quod nulla propositione habet reflectionem supra se nisi in qua ponit terminus proprietas significans propriem su-

qui sunt tales termini. verum falsus
vniuersale peticulari. affirmatiuū ne
gatiū. dubiuū. crediuū. sciuū et sileas. p
q: nulla pō pī fācē se aliquād̄ esse
vel non ē nisi in ea sit terminus signi
ficans ipsam cū propositio non signi
ficeret nisi ratione suor̄ terminos et illō
et iā fatis p̄ inducēt. non op̄ tñ q
oīs illa in qua ponit talis terminus
habeat refletionē supra se. verbi ḡia
ista ppositio hoc ē verū demonstrā
do illim deus ē non habet refle
tionem supra se ut clarum est: sed bene
habet refletionem supra propositio
nem quam demonstrat ut p̄ et pre
dictis. Secundo sequitur falsitas cui
usdam opinionis famose que ponit
q: omis prop̄ significat se ē veram
vnde q: hoc si falsus p̄ pmo q: si se
seq̄retur q: oīs p̄pō haberet refle
tionem supra se oīs est contra correla
tum precedens et cōmuniter negat
ab oībus. consequētia et imē apparet
et dicit. Secundo q: illud videtur ē
contra expertiū in qm̄ quilibz pō
experiri q: ista prop̄ homo est alius
p̄t representari absq: hoc q: cōceptat
securi: elligit ip̄am ē veram. Terti
o sequit q: ista p̄pō homo ē alius
non signat tantum q̄tum ista hō est alius
est verū oīa p̄ et falsitas conse
quentis apparet q: sedā est ip̄ertinēs
p̄me q: nec seq̄it nec repugnat si
cui sit p̄t p̄ et dicitur in secundo ci
pi. et per qm̄ silla signat tantum quā
tum illa signat que est sibi speratus pa
ri ratione alta signat quantum ista ho
mo currut seu quis alia impunēs q:
nulli ratio p̄t signat de uno magis
q: d: alio. Tertio sequit falsitas op
positionis cuiusdam magistri qui ponit q:
omnis propositio affirmatiua cathe
significat se esse p̄positiōne et signifi
cat eius subiectū et p̄dicatum suppo
nere procedit. et omnis propositio
negativa significat suū subiectum et
p̄dicatum non supponere p̄ codez.
Et q: ista sit falsa p̄t probari per ra
tiones iā facias. Item si affirmatiua

significat se esse partē forma negatiua
significat se non ē quod ē absurdus
q: sic omis prop̄ negatiua esset falsa
eo q: aliquā iliter signat qualiter nō
est. nec rationes istius magistri valēt
Assumū enī q: omis p̄pō affirmatiua
significat suū et extrema esse. et signat suū
p̄dicatum compōni eis suo subiecto
vel dici de suo subiecto que oīa sunt
falsa sicut p̄ et dicitur. Vñ ad illū sen
sum non dī intelligi illa auctoritas
p̄mo perrarmenias. hoc verbum est
signat quandi cōpōrēt. sed quō dī se
ligi habetur ibi videt. Quarto sedē
tut falsitas cuiusdam dīci illius magi
stri salua ei⁹ reverēta se q: affirma
tua cathegorica duas h̄z signationes.
vn̄ de re ad extra quam vocat mate
rialē signationes. et altā de suis emis
et de seip̄a quā vocat formales. et hec
hōmō ē aī signatione materiali signat
hōmē ē aī anal ad extra et signatione
formali signat q: subiectū et p̄dicatum
se hō et hō anal supponant. p̄ ec
dem et p̄portionabilitate ip̄e ponit de
negatiua et ponit q: ille due signationes
importantur q: talē p̄pōm nō iconiū
etc sī copulatiue. Et his plura cōclu
dit q: cōliter sunt falsa. et q: oīa ista sunt
falsa p̄t fatis et p̄cedentia. Quidam cla
rū est: q: non ē ḡualiter verū q: quelz
p̄pō affirmatiua cathegorica habeat
duas tales signationes q: ista p̄positio
hee ē vera demonstrando seip̄az nō
h̄z illā signationē quā ip̄e vocat mate
rialē. q: nihil signat de re ad extra sed
solū de ip̄ et ip̄ p̄t quare te. Quinto se
quitur contra dictū m̄gistrū q: hec
non ē insolubilis nec signat seip̄az ē
falsam sortes. p̄ticiet platonē de pon
te posito casu q: sor. dicitur q: oīs as
serēs falsus. p̄ticietur de p̄bute et solū
talibz et profectibz verū tran̄ibit ponit
et tunc venit plato et profecti sorit di
ctam p̄pōm. Unde q: in isto eisū p̄
positio non sit insolubilis nec falsifi
cans seip̄am. patet et predictus et sp̄e
cialiter et primo correlatio. quia in
ipsa non ponitur aliquis terminus

significās p̄pōnē: ideo nō h̄z reflexio
nē supra se ideo dicoq̄ i p̄tāre sortis ē
facere illā verā. q̄ si p̄ūciat platonē p̄
positio sortis ḡm̄da. Et si dimittat eū
trāsire erit falsa. Tertū ē tamē q̄ nō ē
in potestate sortis verificare p̄posi-
tionem platonis vel etiā falsificare
stāte veritate dicti sui. Quia dictum
sortis i p̄positio platonis repugnat
sicut patet intuitu: i proportionabi-
liter potest dicti in alijs multis casib⁹.
Serto sequitq̄ cōmuniter multe p̄
positiōes enumerant inter insolubi-
lia que tamē non sunt proprie insolu-
biles q̄ nō significāt seip̄as esse fal-
sas. patet de istis sortes scit errare: sor-
tes fngit se esse sophistā. sortes ma-
ledicit platonī. sortes opeat malum
platonī. Et ita de multis alijs que cō-
muniter pondatur in practica sophis-
matū insolubiliū. Mā vt patet culti-
bet cōsiderati q̄ nō significāt se eē fal-
sas: sed nolo h̄c insistere rc. H̄is vi-
lis pono aliquas distinctiones. p̄ma
est q̄ propositionū habentū reflexio-
nē supra se quedam significant se
esse falsas et quedā non. Exemplum
primi sicut est ista hec propositionē ē fal-
sa demonstrando per ly hec ipsāmet
Exemplum secundi vt est ista p̄posi-
tio. hec p̄positio ē vera demonstrādo
per ly hec ipsāmet propositionē vira
q̄ enim istarum habet reflexionē su-
pra se. verum est tamen q̄ de proposi-
tionibus que habent reflexionem su-
pra se que non significant seip̄as eē
falsas non ē maior difficultas q̄ de a-
lijs non habentibus reflexionem su-
pra se. ideo cōmuniter illi qui loquuntur
de insolubiliib⁹ per p̄positionē
habētē reflexionē supra se intelligunt
appropriate i specialiter solam p̄po-
sitionē significantē seip̄am eē falsas
i sic ponit cōter ista regula q̄ om̄is
p̄positio habēs reflexionē supra se ē
falsa quiaē falsificās seip̄am i ideo
q̄uis sequētes distinctiones possint
poni proportionabiliter de omnibus
p̄positionibus habentibus reflexio-

nem supra se tamen solum ponaz de
p̄positionibus falsificantibus seip̄as
vel significantibus seip̄as eē falsas
quia de illis est specialis difficultas
i non de alijs. Secunda distinctio p̄
positionum significantium seip̄as eē
falsas q̄dam significante se esse falsas
de per se hoc ē om̄is casu circūspecio
quedam significantē de per accidens
sic. i. expositio altius casus. Etē
plum p̄mi vt de ista p̄positione tam
postea hec est falsa demonstrādo p̄ ly
hec seip̄am. Exemplū secundi vt ista
sortes dicū falsuz q̄ non ligāret se eē
falsam nisi casu posito sc̄z q̄ sortes di-
ceret illā i nullam aliam. Unde ex di-
stinctio p̄ error quorūdā dicentā
q̄ nulla p̄pōpō insolubilis r̄ gl falsifi-
cans seip̄am ē falsa nisi ex casu. Ter-
tia distinctio q̄ p̄pōnum p̄ se signifi-
cantū se esse falsas q̄dam signāt dire-
cte et tales sunt ille in quib⁹ affirma-
tur illeterminus falsum de termino
supponēte pro seip̄is. q̄dam vero si-
gnificāt idrecte seu cōsecutue. Etē
plum p̄mi tam positū est. Exemplū
secundi p̄t poni de ista hec non ē ve-
ra demonstrādo p̄ ly hec seip̄am: illā
enī directe sig. it se non esse verū
sc̄z et p̄pria signātione suoz termino
rum. s̄ illa ex consecutiōe i idrecte
sigāt se esse falsas. Quarta distinctio
p̄pōnum significantium se eē falsas
idrecte seu cōsecutue q̄dam signāt
sic immediate. hoc est seip̄is solum.
q̄dam vero mediate alio. hoc ē medi-
antibus alijs p̄positionib⁹. Exemplū
p̄mi tam positū ē. Exemplū secudi
p̄t poni de ista p̄positione hec ē ve-
ra demonstrāndo suā contradictria
illa enī siḡt se eē falsam non mediate
seip̄as mediate sua contradictria i
ita ē de multis alijs. Quinta distinctio
p̄pōnum significantū se eē falsas medi-
antibus alijs p̄pōnibus q̄dam sic signāt
mediantib⁹ alijs p̄pōnibus q̄s ipse
cedē significant. Aliie vero sic signāt
mediantibus alijs p̄pōnib⁹ quas ipse
non signāt sed a quibus significāt

hoc est a quib⁹ significantur et. Et plū p̄mitam positi⁹ est de ista p̄po-
sitione hec ē vera demonstrādo suā
contradictoriā unde tōa signat⁹ se et falsa
mediante sua contradictoria quā tōa
significat. Et plū vero secundi p̄-
ponit de ista p̄pōne omnis propō vo-
calis ē falsa. vel de ista nulla p̄pō vo-
calis est vera talis ens significat se et
falsam consecutivē et hoc mediante
propōne significante seip̄as esse et nō
alias q̄ et tōa sola non sequit⁹ seip̄as
esse falsam ut p̄ intuenti et post dice-
tur. Sed a distinctione p̄positionum si-
gnificantū seip̄as et falsas mediante
tibus p̄positionib⁹ quas ipse eedē
significat q̄dī sic signat⁹ mediante
p̄positionib⁹ q̄. iarū ipse non sunt p̄-
tes. n̄dām vero mediante tibus p̄posi-
tionib⁹ q̄iat ipse eedē sunt partes.
Et plū p̄mitam positi⁹ est. Exem-
plū secundi p̄t p̄ponit de ista copula
tua deus est et hec copularia ē falsa
per ly hec demonstrādo ipsammet co-
pulariā. unde ista secunda pars signat⁹
se esse falsam mediante illa copulari-
ua quā ipsammet significat esse falsam
cutus est pars. et ad istū modū pertinet
omnes p̄positiones mūdi insolubiles
yphethice ut p̄ intuenti. Sic ergo
apparet ex his distinctionib⁹ quomō
p̄positiones insolubiles sunt in mul-
tiplici differentia et ad p̄dictos mōs
possunt reduci omnes p̄pōne insolubil-
les. ideo visa solutio p̄dicatoriā insolu-
bilium de qua patet capitulo se-
quēti sicut apparebit solutio cetero-
rum. Et predictis aut̄ distinctionib⁹
et specialiter ex quinque p̄ primo con-
tra illū magistrū p̄dicitū q̄ ista propo-
siti⁹ propō vocalis ē p̄icularis v̄lita
nulla propō vocalis est negatiua seu
quecūs alia similis cutus actus exer-
citius repugnat actu signato secun-
dum modum loquēt⁹ antequoz id ē
eūl⁹ eritentia repugnat sue veritati
et suū cōmuni posito est insolubilis et si
significat se esse falsam. p̄ secundum
predicta et sic concedit etiam ille me-

gister q̄ illa propositione omnis propo-
sitione vocalis est falsa signat⁹ seip̄am et
falsam et significat seip̄am etiam nullā
casu posito sed nulla est rō quare
illa significaret se esse falsam plusq̄
alio tam dicte naz sicut illa significat
consecutivē se esse falsam mediante
p̄pōne significante ipsam esse falsam
sic etiā alie ergo ic. Secundo sequitur
q̄ aliqua propō significat aliqualiter
esse qualiter et non sequit⁹ ad ea. p̄
er predictis propositionib⁹. Si ista
propositio vocalis omnis p̄pō vocalis
est falsa. vel etiam ista omnis propō
vocalis est p̄icularis signat⁹ seip̄am
esse falsam et n̄ ad ipsam nō sequitur
tōam esse falsam q̄ ista tōa non val-
dis. p̄pō vocalis est falsa ergo ista p̄
positio vocalis est falsa demonstrādo
per ly ista illāmet. omnis p̄positio
vocalis est falsa. nam mētalia sibi cor-
respondēt simpliciter nihil valet ut
p̄ intuenti. Si vero obiectatur q̄ si
illa propositione vocalis omnis proposi-
tio vocalis est falsa significat etiam quā
tum significat ista. hec propositione vo-
calis est falsa ipsa demonstrata. con-
sequēta tenet sicut arguebatur in
principio capituli secundo correlario
sed falsitas consequēta probatur si
cū ibidem quia secunda est imperti-
nens p̄me q̄d non sequatur et ea nec
sibi repugnet ut mō dicit⁹ est et p̄ q̄d
si secunda significaret quantum alta q̄
est sibi impertinet pari rōe significa-
re q̄tum quā alta impertinet sicut
arguebatur ibidez et de istis duabus
homo est asinus et hec est vera homo
est asinus. Respondco ad hoc et dico
q̄ non est simile hic et ibi. p̄mo quis
illuc secunda p̄positio est simpliciter
impertinet prime. I. nec sequens nec
repugnat. q̄d vero illa est impertinet
sequens respectu p̄me sed non est im-
pertinet repugnat quia repugnat
prime sicut p̄ intuenti modo ratiōe
repugnantib⁹ quādōq̄ v̄bi significat
Idē q̄d aliud ut termin⁹ insolit⁹ signat⁹

¶ q̄ tenuis finis ab contradi-
cione anecq̄ sibi p̄poneretur nega-
tio. scđo dico q̄ non est utrum simile
q̄ h̄c secunda non sequat ex p̄-
tia in q̄a simpliciter bona: n̄ sequit
ur sibi scđo q̄d que cōter vocatur
q̄a ut nunc: non sic ab est ubi quare
ic. De hoc iñ quatenus ad p̄esens non
euro. Tertio dico iñ magis ad proposi-
tum q̄ non ē simile q̄ h̄c secunda pro-
positio non sequatur et p̄ma sola et
sequit ex ea mediare p̄pōne signāre
p̄mā p̄pōnem ēsse. h̄c bene sequit
om̄s p̄pō vocalis ē falsa et hec pro-
positio est ip̄a demonstrata ergo hec
p̄pō ē falsa demōstrata eadē. nō sic
aut̄ est ibi homo ē asinus ergo hec ē
vera homo ē asinus ut p̄j intuēit: igf
et hoc sufficit ad hoc q̄ illa p̄pō di-
catur signāre se ē falsam nec debet
aliquis mirari si dicam aliquā p̄pō
signāre scip̄az ē falsam ideo q̄
ex ip̄a mediante p̄pōne significāte
p̄pam ē sequitur ip̄am ē falsam
q̄ om̄nes cōcedunt q̄ ista p̄positio
sortes dicit falsum in casu posito in
distincione scđa signāt se ē falsa; et
si certū est q̄ non signāt se ē falsam
se sola h̄z mediante casu scđz mediante
illa propositione sortes dicit illam et
nullā aliam ab illa quare ic. Si vero
dicatur q̄ si tales p̄pōes non signifi-
cāt se ē falsas nisi medianteibus a
līis quās non significant et que non
sequuntur ex eis sequitur q̄ iste pro-
positiones om̄nis proposutio vocalis
est p̄particularis: om̄nis proposutio vo-
calis ē falsa: possunt significāre et nō
significāre intellectui se ē falsas. cō-
sequētia tenet et eo q̄ non signifi-
cant se ē falsas nisi medianteibus p̄-
positonibus significantiā in aliis casis ē.
Si igitur intellectus non aduerteret
et circa huiusmodi propositiones me-
dianteibus quibus ille propositiones
significant se ē falsas tunc ille nō
significarent se ē falsas. Respondeo
concedendo consequens sicut idem
concederez de ista p̄positione: sortes

dicit falsum. Et ex hoc sequitur iñ
terium correlarium q̄ alīqua p̄pos-
tū significāt seip̄am ē falsam q̄
enī non significaret se ē falsam n̄t̄
intellectus aduerteret aliquam p̄pos-
tū aliam ab ea distincram quā
non significāt immo que sibi ē im-
p̄tētē. p̄j er dicit. His vīta iñ inue-
stigatio qd noīs p̄pōnis habētē res
flexionem supra se. Mūc sciendū
est cui p̄pōni possit dicut qd noīs
comptēre et vīrum possit competē-
re p̄pōni mētali p̄pōne dicte. Circa
qd p̄mo p̄mituntur qdām suppōea.
P̄mā suppōsatio est: q̄ cum signif-
icatio ut supra dictum est sū idem q̄
alīciū obiectū potētē cognitū re
presentatio ideo sicut representatio po-
test fieri dupliciter sicut iñ signāto scđz ob-
iectū et formaliter. Exemplū p̄mī
dicim⁹ entim q̄ r̄magō regis signifi-
cat regem non qdām formaliter sed
obiectū. Exemplū secundi dici-
mus enim q̄ concep̄us mētalis quē
habeo de re signifīcat regem non
q̄ndē obiectū sed formaliter quia
est formalis cognitio regis. Secūda
suppōsatio ē q̄ significare aliquid ob-
iectū nihil aliud ē q̄ ē obiectum
alicius cognitionis formalis. signi-
ficare vero formaliter nihil aliud est
q̄ ē formalē cognitionē alīciū ob-
iectū. Tertia suppōsatio est q̄ quelibet
res quantum est de se potest signifi-
care seip̄am p̄mo modo obiectū. p̄j
et dicens quia quelibet res quātrū n̄
est de se: est cognoscibilita. et ideo ap-
petet q̄ quelibet proposutio sive na-
turaliter sive ad placitum significās
potest significare seip̄am illo modo
scđz obiectū. Quarta suppōsatio. n̄t̄
la res creata potest distinete significa-
re seip̄am secundo modo scđz formaliter.
p̄petet q̄ nulla res creata nōt̄ ē
propria et distincta cognitio formalis
sūt̄ ipsius. igitur. q̄a tenet et dicens
afis cōuer tenetur et hoc potest multe
expliciter probari sed quia hoc habet
alibi probari ideo quo ad p̄senā suffi-

Et mihi ista probatio. qd si aliqua res
creata possit esse. ppria et distincta co-
gnitio formalis suipius. pari ratio de
quibus cognitio esset ppria et distincta
cognitio suipius quia non apparet
major ratio de una cognitione qd de
alia. s; dñs est falsum ut apparet qd tunc
quibus cognitio esset cognitione reflecta.
Et si p; ad experientiam qd cognitio qd
cognosco hoiem non est cognitio suipius. dico autem notanter in hac sup-
positione res creata. qd cognitio diui-
na est cognitio suipius. dico etiam notan-
ter cognitione ppria et distincta qd aliquo
cognitio creata posset esse cognitio co-
fusa suipius sicut conceptus a quo
sumitur iste terminus ens vel iste emi-
tens qualitas. vel iste terminus cogni-
tio est cognitio suipius non quidem ppa
et distincta sed cōsiderata et confusa. Quin-
ta suppositione qd nulla propo vocalis
vel scripta p; significare seipsum vel aliquid
aliud. sed modo s; solu pmo modo p; qd
nulla talis p; esse formalis cognitio
potentie cognitiae et ideo si aliquid si-
gnificat illud obiectum significat solu sicut
ymago rectis signis regem vel circulus ta-
berne significat vnum. et sicut dicitur de propositione
vocali aut scripta ita p;portionaliter
p; dict de mentali ad placitum significante qd
cum ad illa que significat ad placitum. thec
omia patet intuens. Secunda suppositione
qlibz p;positione vocalis vel scripta per
p;ius significare seipsum qd aliquid aliud. patet
quia ex quo talis p;positione significat
aliquid obiectum solum non stat qd si-
gnificat aliquid aliud et non seipsum s;
bene econtra dicunt non stat qd circul
taberne significat vnum et non seipsum s;
bene econtra igit te. consequenter tenet qd
illud est prius a quo non convertitur
dñs substanti ergo quilibz res per
prius obiectum significat seipsum qd ali-
quid aliam rem. et sicut dico de vocali
p;positione vel scripta. Ita potest dici de
mentalibz ad placitum significante qd per
prius ipsa significare seipsum obiectum qd
aliquid aliud. Et dico qd per prius
significare seipsum et non dico seipsum et vel

non est p;positionem quia hoc est et
ita dicitur et multuz refert inter ista vi-
pi intuenti. Tertia suppositione ponam ali-
qua p;positiones que forte aliquibus
prima facie apparebunt extraneae et
mirabiles sed certe sum certus qd
considerantibus bene rationes et mo-
ritua ipsarum tandem apparebunt vere
et rationales. Prima conclusio est. nul-
la p;positio mentalis p;prope dicitur potest
significare seipsum esse falsam. probatur qd
sequetur qd aliqua cognitio creata
posset esse formalis cognitio propria
et distincta suipius. consequens est con-
tra quartam suppositionem. consequen-
tia probatur qd si intellectus posset for-
mare propositionem mentalem p;prope di-
ctam significantem seipsum est falsam
sicut verbi gratia istam mentalem hec
est falsa demonstrando seipsum tunc
constat qd ista cognitio erit cognitio
distincta suipius. quia cognitio rep-
resentans seipsum est falsam distincte
representat seipsum ut notum est igit.
Confirmatur ista ratio nam intellectus
non potest formare conceptum singularem
seu conceptum omnino demonstrati-
ui significantem seu demonstrantem
seipsum sicut patet ex quarta supposi-
tione ergo non potest formare pre-
dicatum quod significat distincte vel de-
monstrat seipsum quia non est maior
ratio de uno qd de alio. Secundo pro-
batur dicitur conclusio. quia alias sequen-
tes qd essent due p;positiones men-
tales p;prope dicitur quarum termini omo-
significarent idem et supponerent p;
codem et eodem modo et tamen una ea
rum esset falsa et alia vera. consequens
est falsum et impossibile quia cum ea
les p;positiones haberent partes om-
nino similes et eiusdem speciei et per
consequens cum tales significarent na-
turaliter omnino eodem modo se ha-
bebunt ad vereitatem et ad falsitatem
Sed probatur consequentia de istis
duabus hec est falsa demonstrando
seipsum et hec est falsa demonstrando
primam primam est falsa quia fallificat

scipiam et secunda est vera qd dicit p*ri*
ma esse falsam ita est. Si enī intel-
lece possū formare illā p*ri*ma vt dicte
aduersariis t*er*cū constat q*uia* illa ē fal-
sa quia falsificat scipiam et scda ē ve-
ra vt iam dicitū est et tamē termini illaz
propositionū oīno signe idē et p*ro* codē
supponunt ut p*ro* i*n*veniunt quare ic.
Confirmatur ista ratio q*uia* p*ro*p*o* eadez
contradicit v*er*it*aq* ip*am* ergo si v*na* ea
rum est vera et reliqua: ñ*ia* nota est
a*ns* p*ro* p*l*imile. q*uia* si intellectus possit
p*roducere* istas duas mentales hec est
vera demonstrādo scipiam et hec ē ve-
ra demonstrādo eandē p*ri*ma t*u*c eadē
mentalis erit contradicitoria v*er*it*aq* pre-
dictarū scz ista hec nō est vera demō-
strādo eandē quā alie demonstrāt*q*
nulla alia p*ro*p*o* vide*q* illis contradicere
igitur ita erit in p*ro*posito q*uia* nō appa-
ret aliqua ratio diuersitatis sufficiēs
Tertio probatur dicta conclo q*uia* si de-
tur oppositū sequit*q* eadē p*ro*positio
mentalis p*rop*rie dicta erit simul vera et
falsa ñ*is* negatur ab oībus et ē cōtra-
dicta in quinta cōclusione principali
secūdi capituli. Et cōseq*ue*ntia apparet
q*uia* posse q*uia* intellect*o* formaret istam
mentalē hec est falsa demōstrando se-
scipiam sicut ponit aduersariis t*u*c p*ro*
bo q*uia* illa ē vera et falsa. q*uia* sit falsa h*o*
ponit aduersariis quia falsificat se-
scipiam. sed q*uia* sit vera ostendo sic quia
qualitercumq*e* per eam signatur esse se-
cundū totale*o* eius significatiōne ita ē
ergo ē vera. consequentia tenet ex di-
ctis in q*uia* ñ*is* p*ri*ncipali scd cap*u*l*u*. Antecedēs probatur q*uia* p*ro* eam
secundū totale*o* eius significatiōne p*recise*
signatur ip*am* esse falsam et ita ē i*g*if*t*.
nec valer obiectio quā aliqui dant di-
centes q*uia* illa non signat solū se esse fal-
sam sed etiā se ē veram. hoc etiā ex
predicis fatis apparet cē falsuz etiā
nec valer alia solutio quaz q*uia*dam ma-
gister dat dicens q*uia* talis p*ro*positio et
quilibet p*ro*positio significat scipaz
cē falsam significat etiā cū hoc se nō
esse falsam q*uia* significat falsum et q*uia*

ipsa si falsa. Ideo dicit*q* opouet q*uia*
significatio i*l*is propositiones expli-
cetur per copulariū composta et p*ro*
ribus coneradicentib*z* sicut per istaz
copulariū alter et q*uia* hec p*ro*positio
significat et non est alter q*uia* hec p*ro*
significat. Salua tamē sui reverēta
q*uia* hec responsio non valet in p*ro*posito
declarō quia licet fore probabilit*o*
potest d*ci* illo modo de propositione
ad placitū significat*q* tamē nō sic po-
test dici de propositione mentali pro-
prie dicta quia nō ē possibile q*uia* v*na*
p*ro*positio simplex naturaliter signifi-
cas re*p*resentet sic cōradictio*z* seu ha-
bent significaciones contradictorias.
Nam quantū repugnat conceput*q*
est naturaliter et proprie representati*o*
o*h*ominis q*uia* si naturalia et pro-
pria significatio asti ratiō repugnat
vel magis v*ni* propositioni simplici
que naturaliter representat v*ni* sen-
sum contradictoriū rep̄tare alium
sensuz contradictoriū eidē et hoc existu-
mo esse clarū cuiib*z* sano intellectut*o*
Quarto probatur cōclusio q*uia* si non ē ē
vera sequeretur q*uia* due propōtes mē-
tales p*rop*rie dicte adiut*o* contradic-
to*re* cēnt simul false. consequēs est
absurdum. et ñ*is* declarō q*uia* si detur
per aduersarium illa mentalis hec ē
falsa demōstrādo ip*am*. t*u*c constat
q*uia* ipsa ē falsa. sed p*ro*bo q*uia* etiā sua con-
tradictoriū est falsa q*uia* est ista non hec
ē falsa demōstrando eandem quia
nō potest metua dari cōradictio*z* q*uia*
pponendo negationem tot*o* p*ro*p*o*nt*o*
S*z* q*uia* ista si falsa probo quia aliquā
liter per eam scd*in* eius totale*o* signi-
ficationē significatur non esse qualis-
ter est ergo ē falsa. ñ*ia* t*z* ex dicens in
quinta conclo principali scd*in* cap*u*.
et a*ns* p*ro* q*uia* p*ro* eam signatur sua cōtra-
dictoriū non ē falsam q*uia* nō est falsa ut
notū est. Confirmat ista rō q*uia* si detur
talis hec ē vera demōstrando suā cō-
tradictoriā constat q*uia* ip*am* est falsa q*uia*
falsificat scipaz ut p*ro* ex quarta distin-
ctione; sed q*uia* etiā sua coneradic-

Ita si falsa p^r q^r cōtradictoria est hec
hec non ē vera demonstrādo ipsāmet
vel sicut nō hec est vera scđm illos q^r
ponunt q^r negatio debet preponi toti
propōni quod non videat esse necessa
rium in ppōnibus singularibus. Et
quicqđ sit de hoc apparet q^r illa ne
gatiua sit falsa q^r sig*it* seip̄am nō ē
verā i p^r cōsequē falsificat seip̄am si
gnificādo se ē falsa sicut p^r ex ierita
distinctione sup*ri* posita. Nec v^r illa
ratio quā magis ille predict^r dat sal
va eius reverētia sc̄z q^r talis p^r post
eo significādo se esse falsam sicut ista
hec ē falsa demonstrando seip̄az vel
hec ē vera demonstrando suā cōradic
toriam equaliter vni copulatiue seu
exponit p^r vna copulatiuā cui^r vna
p^r irs ē ip̄amet et alia pars est vna pro
positio signis ip̄am non ē falsam. Si
cuit ista hec ē falsa demonstrādo seip̄az
exponitur sic hec ē falsa et falsuz q^r
hec est falsa et ita proportionabiliter
de aliis. I p^r p^r hoc eius contradic
tia debet sumi p^rponēdo cōtradictio
riam toti p^rponi i d^r negatio ferri su
pra illos ab hos sensus q^r exprimit p^r
tes copulatiue et sic cōtradictoria ei^r
d^r sumi p^r disiunctiuā de p^rib^r cōtra
dicentib^r. Tō illa nō hec ē falsa equa
let huic disiunctue hec non ē falsa v^r
non est falsū q^r hec ē falsa demonstrā
do per ly hec illāmet ppōem hec est
falsa cui vostum assignare contradi
ctoriam modo illa disiunctua est ve
ra p^r secunda p^r et ideo contradic
tia est vera que equipollit illi disiun
ctiue et contradicit illi hec est falsa vnd
q^r illa responsio non v^r apparet p^rmo
quia v^r tam dictū est quicqđ sit de p^r
positonibus ad placitū signib^r. En
nō videat possibile q^r illa ppō mēta
lis possit habere tales sensus repu
gnantes. Scđo non videat q^r talis p^r
positio cathegorica debet exponi p^r
copulatiuā cui^r ip̄a est pars aut ei cō
similis quia sic idē exponeret p^r se
ip̄am nec v^r dicunt magistri p^rdicti
dissentis q^r q^r in illa copulatiua expo

nente ponit illa ppō mētalis propo
sitione exponende q^r tunc ab ea resci
datur reflexio signionis quā habebet
supra se propō exponēda. q^r hoc non
valeat p^r manifeste. primo q^r cum lo
quamur de ppōe mentali naturā
significāce non est i potestate nostra
auferre suam reflexionē ab ea seu si
gnificationē reficiā. Scđo q^r si ab ea
auferretur huius reflexio tunc p^r in
tuēti q^r illa amplius nō signet se esse
falsam i per cōsequē copulatiua cu
ius ip̄a est p^r nō exponeret ppōes
signiem se esse falsaz ut possit evide
ter ostendī. Et nō euro hic insistere q^r
hoc reputo manifestū culib^r aduers
enni. Sic ergo ex dicens apparet acto
satis ē probata. Et p^rdicta conclōne
scrunk quatuor corollaria. Prima
est impossibile ē intellectus formare p^r
pōes vniuersalē mentalē p^rplicā
significām oēm ppōem mente ilm
esse falsam sicut illam mentalē omnis
propositio est falsa vel istam oīs ppō
mentalē est falsa. et hoc intelligendo
subiectum supponere p^r seip̄. Hoc p^r
quia sic illa signet seip̄am ē falsam
quod est contra conclusionē et ideo
si intellectus formaret aliquā propo
sitionem tales subiectū ip̄ius suppo
nit non pro ipsamet sed p^r o quilibet
alia ab ip̄a et sic talis est possibilis et
in casu est vera sicut p^r de se et am
plius patet usque. Scđo corre
larū q^r impossibile ē intellectui forma
re propōem mentalē propōe dictam si
gnificantē aliquā ilm esse falsam
que signet eandē esse falsam sicut illam
mentalem hec est falsa demonstrā
do istam hec est falsa que demonstrā
primum. p^r et dicens quia talis sign
et seip̄am esse falsam nam cum iste
duo totaliter consimiliter se habeant
ad veritatem et falso etiam q^r libib^r ipsa
rum significādo alteraz ip̄am est
falsam signet etiam seip̄am esse falsaz
Item sicut vna cognitio non potest
esse formalis proprii et distincta co
gnitio alteraz. Ita non potest esse

enatio cognitio alteri^o formalis que
nec distincta cognitio sumpsus verbi
gratia sicut concepsus hominis nō
est distincta cognitio sumpsus sic non
est distincta cognitio sue cognitiois
sed soluz obiectua ergo ita erit in p
posito qd sicut propositione mentalis nō
potest significare seipsum non eē falsam
sic non potest significare altam
esse falsam que alia significare cāndē
esse falsaz quare ic. Tertio sequitur
qd intellectus non potest formare pro
positionem mentalem proprie dici. qd
que significet suam contradictionem
esse veram sicut istam mentalem hec
est vera demonstrando suam contra
dictionem vel istam quodlibz istorum
est verum demonstrando suam con
tradictionem et istam deus est. pars et di
ctis. Et par ratione potest dici qd im
possibile est intellectum formare ali
quam talem propositionem menta
lem significantem aliam esse veram
que significat illam esse falsam vt ta
lem: hec est vera demonstrando per
ly hec hanc propositionem hec est fal
sa que demonstrare p̄mam. Quarto
sequitur qd intellectus nō potest for
mare aliquaz propositionem menta
lem proprie dicam hypotheticaz cui
una pars significat illam hypotheticā
esse falsam sicut talem deus est et hec
copulans est falsa demonstrando
ip̄ammet copulatum vt p̄z ex predi
ctis. Sed cōclusio nulla p̄positio me
talis p̄p̄ dicta potest significare seipsum
esse veram p̄z p̄ prima rōem p̄me cē
clusionis. Sed p̄batur quia talis
posset significare seipsum esse veram
par ratione aliqua posset significare
seipsum esse falsaz consequens ē con
tra primā conclusionē consequentia
est nota et quinta conclusio ne. Nos
sem similitud corollaria qd postea sunt
In p̄ma conclusione de propositione
signare seipsum esse falsam hic ponit
de propositione signare se esse veram.
Et istaz qd sicut nulli p̄positio me
talis p̄p̄ dicta potest significare se eē

falsam vel se esse veram vt dictis et
sic nec aliqua talis potest significare
se non esse veram vel se non esse fab
sam. Tertia conclusio est nulli p̄po
sito meneatis p̄p̄ dicta potest ha
bere reflectionem supra seipsum part
er dicens quia sicut talis p̄positio nō
potest significare se eē veram aut se
non esse veram: sic non potest signifi
care seipsum aliqualeter esse vel non
esse puta se esse particularem vel se
non esse particularem et sic de aliis.
quia nō apparet maior ratio de uno
qd de alio sicut p̄z inueni quare ic.
Hic ramen aduentendū est qd illa que
hic dicit de proprie mentali intelligo
sp̄ de tali p̄p̄ dicta et cetera qd de mē
tali p̄p̄ dicta sc̄p̄ qd est deus nō
est dubius quin sicut deus ē distincta
cognitio formalis sumpsus sic ip̄a si
gnificat seipsum eē verā quare hz re
flexionem supra se. Secundo aduer
tendū est qd illi que dicit intelligo de
significatione formalis et non obieci
ua quia sans notaz est qd quilibz mē
talis proprie dicta potest obiectu signi
ficare seipsum esse veram vel falsam
particularē vel vniuersalem et sic
de aliis. quia potest esse obiectu alcu
tua formalis cognitionis significans
illo modo sed de tali significatione
communiter non intelligitur quando
fit mentio de significatione propo
sitionis mentalis nec hoc est ad proposi
tum. Sed contra dicta ostendit dubia
ratio fortissima videtur enim qd aliqua
proprie mentalis p̄p̄ dicta possit signi
ficare seipsum esse falsam quia certaz est qd
possunt formare istam aliquā propo
sitione mentalis est falsa nam in casu ista
est vera ponam ergo qd ip̄a maneat
in mente mea qualibz alia destrucere vel
vel qd omnes alte sint destrucere vel
qua alie vere tunc patet qd falsificare
seipsum quia sigit aliquā im p̄positio
nem mentalē esse falsam et nulli ē
falsa preter ip̄am quare ic. Secundo
sortes potest habere in mente sua istaz
propositiē plato concipi falsum et

nullam altam. Similiter et plato potest habere istam in mente sua sicut cōceptus falsum et nullam altam et tunc per quod quelibet istarum falsificat seipsum quia non sunt ambe vere et qua ratione una est vera et eadem ratione alta quod quelibet figura se esse falsam et multa si multa argumenta contra istam conclusionem et sua correlaria possent fieri quod dimittitur causa brevitateis. Pro solutione istorum et simul omnia pono aliquas conclusiones sive propositiones. Prima est quod pars propositionis mentalis pro parte dicere non potest supponere pro ipsam partem propositione cutus est pars. Ista propositione scilicet sequitur ex propositionibus supradictis sicut prius intuenter tu adhuc probabo eam sic et capio illam proponem mentalē oīs cognitio mea quia non intelligo alia cognitione. Est in mente mea ista propositione formata sed mente si dicas quod subiectum ipsius supponatur pro ipsa proprie ergo per diffinitionem hypothetis subiectus eius verificatur de nomine demonstrante illi proponem mediā. Et copula talis propositionis et per hanc illa singularis si forme sit vera scilicet hoc est cognitio quia non intellego alia cognitione demonstrando illam propositionem hoc aut nullo modo potest dici quod eo ipso quod ego demonstro ea intellego ipsam intellectio alia ab ea putata per ipsum proximē demonstratiū et per hanc illam universalē demonstrando illa singularis includit contradictionem quare sequitur quod subiectum illius singularis non supponit pro seipso et pars ratione potest dici de aliis quare re. Secundo capio illam mentalē oīs propositionis mentalis est universalis sed dicas quod predicatus supponit pro seipso ergo per diffinitionem suppositionis huiusmodi predicatus verificatur de nomine demonstrante illam proponem mediā copula ipsius et per hanc hec singularis erit vera si forme sit hec est universalis illa prima demonstrata quod est falsum ergo per quod illud predicatum non supponit pro illam et propositione

per hanc sita erit in aliis. Et si dicatur quod illud predicatum significat tamen differenter quamlibet universalē potest significare ergo pars ratione quod supponit per aliquam eam scilicet supponeretur per illa propositionē cutus est pars cum ipsa est universalis. Respondeo negando quod illam quia quodcumque iste terminus ens infinitus significet indifferenter omnia entia tamen non supponit pro qualibet ente quod est sed solum supponit pro deo et sita potest dici in propositione. Secunda conclusio pars propositionis mentalis proprie dicere non potest supponere pro contra dictoria illius propositionis cuius est pars. prius et predicta conclusione quia ad hoc quod aliqua propositiones contradictantur oportet quod termini earum supponantur pro eodem cum ergo terminus propositionis non posset supponere pro illa propositione cutus est pars nec etiam terminus propositionis que sibi contradicitur potest supponere per eadem ratione. Tertia conclusio pars propositionis mentalis proprie dicere non potest supponere respectu huius termini verum pro propone significante illam propositionem cuius illa est pars esse falsam sive falsificantem seipsum mediare vel imponere respectu huius termini falsum in propositione significante ipsam esse veram sive verificantem seipsum. prius et dicas et illa quia et tali supponit sequitur contradictione sicut ostendit posset ex prius dicas. Et sicut dixi de supponite huiusmodi terminorum verum et falsum uta propositionabiliter potest dici respectu aliorum terminorum sive possibile quare quia non apparet maior ratio de istis quod de aliis. Quarta conclusio pars propositionis ad placitum significantis non potest supponere pro propone mentali proprie dicere sibi correspondente prius et predictis quod subiectum propositionis ad placitum significantis et subiectum mentalis proprie dicere sibi correspondentes supponunt pro eodem ut clarum est. Id est tale subiectum propositionis ad placitum

cum significantis supponat pro men-
tali etiam subiectum mentalis illius
sibi correspondentis supponeret pro
ipham et mente ali qd est contra p̄mam
conclusioem. Et ulti quartuor ppo-
sitionibus plura possunt inferri cor-
relaria que prima facie videtur ex-
tranea tñ diligenter aduentent p̄mis-
sa apparebunt vera. Per p̄missa enī
p̄ responsio ad dubitationē. vnde di-
co q̄ illa p̄positio aliqua p̄pō men-
talib⁹ est falsa in casu posito est falsa nō
quia falsificat seip̄am sed q̄ predica-
tum pro nullo supponit quia nō sup-
pone p̄ ipsam et dicitur ē nec p̄ alt
qua alia quia nulla alia ē falsa t̄ pro-
portionaliter p̄t dici de aliis duab⁹.
Et predictis etiam p̄ q̄ si ista propo-
mentalib⁹ et nulla alia formaretur scz
omis p̄positio mentalis est falsa ip̄a
est falsa quia eius predictum p̄ nul-
lo supponit ut p̄ ex p̄ma propositione
Secundo sequitur q̄ hec oratio voca-
lis hec p̄positio mentalis est verant
hil demonstrando per ly hec nisi pro
positionē mentalem illi vocali corrī-
dente non ēt propo p̄ q̄ nihil de-
mōstrare p̄ ea q̄ nullā haberet men-
tale sibi corrīdente sicut p̄ ex quar
ta suppōe. Conclusio p̄ncipalis t̄ ulti-
ma est ista q̄ quolibet mō refertōis
supradicto propo vocalis scripta aut
mentalib⁹ propriæ dicta p̄t habere re-
flexionem supra se p̄ ex distinctiōib⁹
supradictis. Et rō diuersitat⁹ q̄ re ta-
lis p̄pō p̄t habere reflexionē supra
se unō p̄pō mentalib⁹ p̄pe dicitur ē hec
q̄ talis p̄positio est signū ad placitū
sigāns t̄ solum obiectum t̄ nō forma
Itter repr̄ans ut p̄ ex dicitis. t̄ ideo
possimus tale signū imponere ad si-
gnificandū q̄licqd volumus dūmō
in sic sigāndo sibi corrīdeat signum
mentale naturaliter sigāns quod no-
tanter addetur ppter p̄pōem lmedia-
te postram t̄ scdm correlatiū eius. nō
sic autē est de propositione mentali p̄
q̄ue dicta quia ipsa est signum natu-
raliter representans et formaliter se-

gnificans. nec ē in potestate nostra q̄
tale signū figāre ut volum⁹ ut nō
est quare ic. Et hac cōclusione t̄ pre-
dictis p̄ q̄ omnis propo insolubilis
est propo vocalis scripta aut mē-
talib⁹ cōter dicra. q̄ nullā insolubilis
est propo mēralis p̄pe dicta ut patet
Sedo sedetur q̄ propo vocalis scrip-
ta vel mentalis cōter dicte pars p̄e
supponere pro tota propo cui⁹ est
pars pars et predicta. t̄ ideo apparat
falsitas opinionis cuiusdam doctoris
solennis salua tamē etius reverētia
qui ponit q̄ nunq̄ partes propositionis
possunt supponere pro tota p̄po-
sitione cutus sunt partes. hoc enim
in propositionibus ad placitū si-
gnificantib⁹ apparet manifeste fal-
sum sed etiam in mentalib⁹ iproprie-
tatis pars p̄t significare totū ut su-
p̄a tactum est. Concedo tamē q̄ i eis
pars p̄t supponere pro toto cui⁹ est
p̄s sicut ponte iste doctor. Hoc tñ ipse
non probat nec distinguit quantū ad
proposiciones mere ad placitū signantes t̄
aliasq̄d tñpōp̄t et dictū est. ideo nō
sufficiēt responder ad insolubilia si
cūt patet. Si vero dicatur q̄ sicut pre-
dictum est supra: pars propositionis
mentalib⁹ proprie dicte non p̄t sup-
ponere pro tota propositione cutus ē
pars. Sic p̄t idem p̄part de propo
ad placitū significante quia capio istas
propositiōem vocalēm omis p̄pō voca-
lis est vniuersalis. Si dicas q̄ p̄edi-
catum supponit p̄o illa ergo per dif-
initionē suppositionis huiusmodi pre-
dicatum verificat de p̄nomine demō-
strante illā t̄ p̄ oīs ista singularis erit
vera hec est vniuersalit̄ demonstran-
do illāmet quare ic. Ad hoc respon-
deo concedō aīs oīs t̄ cōsequētā
t̄ dico q̄ illa singularis est vera nō q̄
dem in voce sed in mente sicut p̄ in-
tuenti nec oporet ad hoc q̄ aliquis
terminus vocalis supponat p̄o aliq̄
re q̄ talis termin⁹ vocalis verificat
de pronōce vocali demōstrante illam
rem quia daretur instātia in multis

sed sufficit q̄ conceptus mentalis talis termini verificetur de pronomine mentali demonstrante rem illam p̄ qua supponit. sic autem est in p̄posito. non sic autem potest dici de propōsitione mentali p̄propter dicta v̄ p̄z invenit q̄re rc. Sequitur ergo q̄ non est simile hic r̄ ibi. Si vero dicatur iterum q̄ ego in supradictis videar negare ex perienientiam quia cōmunicer videtur homines experiri q̄ sicut possent in voce formari propōsitiones cut' vna pars supponat pro ipsa ratione que significat seipsum esse veram vel fālsam. ita videtur q̄ possunt in mente. videtur ei q̄ sicut possumus formare talem propositionē vocalē hec ē vera demōstrādo seipsum et significando seipsum ē veram. ita possum⁹ formare talem propositionē mentalem. Ad hoc respondeo q̄ ego non nego experientiā. vñ licet ita apparet illa rationē experientia est falsa. Causa vero apparentie est multiplicitas fantastica hoc ē magna similitudo p̄positionū ad placitū significantium ad propositiones mentales p̄propter dictas. quia enim in multis sunt similes. apparet enim q̄ sunt similes quo ad hoc. et hec est origo et radix difficultatis totius principalis ipsorum insolubilium. Causa vero defectus in eis est diversitas. q̄ nō est oīno simile in predictis propositionibus sicut ostensum est p̄ rōtes efficiaces ideo apparentia opposita ē falsa nec est experientia. Sic enim apparet nobis q̄ habeam⁹ experientiam de multis operiōibus intellect⁹ quā enī nō habem⁹ sicut apparet nobis q̄ p̄positiones mentales oīno similes componuntur ex plurib⁹ partib⁹ vñ vocales eis correspondentes quod est rationem falsū vñ dicendum est superius in primo capitulo.

Dicitur inuestigari est qđ noīs p̄positionis insolubilis insolubilis et ostensu cui propositioni dicendum quid uōis posse cōpetere. Hunc spectal-

ter videndū est de talipm p̄positionis verteate aut falsitate. vñ per hoc apparet qualiter sibi respondendū ad tales p̄positiones que cōter dicuntur insolubilia. Circa autem hoc p̄mo p̄mitaz aliquas supponēas. secundo ponā cōclusiones. Quantuā ad p̄mum. Prima suppositione est hec. omnis propositione insolubilis habet aliquaz p̄positiones mentalem p̄propter dictam sibi correspondēc. p̄t q̄ta omnis talis est p̄positio ad placitum significans vñ dicendum est in capitulo p̄cedenti sibi p̄positio ad placitum significans habet mentalē proprie dictaz sibi correspondēc vñ p̄z q̄ ex hoc dicit p̄pō vñ p̄z et p̄mo caput. Secunda suppositione cūi uolit p̄positionis insolubilis et alicuius propositionis mentalis proprie dictae sibi correspondentes termini sibi inuicem correspondentes signāne idē et pro eodē supponunt. p̄t q̄ ita est in omnibus alijs. verbi grā huius propositionis vocalis homo est animal et p̄positionis mentalis sibi correspondēt idē signat et p̄ eodem supponunt et ita ē de p̄dicato ergo et sic erit in omnibus alijs. quia nō est maior ratio de vna q̄ de alia. etiam aliter p̄positiones inter se correspondentes non signant idē si termini sibi inuicem correspondentes non significarēt idem. quare rc. Tertia suppositione qualitercūq̄ p̄positionē insolubilē significatur ad placitū taluer per aliquā propositionem mentalē vel aliquā mentales significatur naturaluer. apparet q̄ ita est in omnib⁹ p̄positionibus ad placitum significantibus. immo generaliter nullum signum potest aliquid significare nisi mediantē signo significante illud idem natura liter. verbi gratia circulus taberne non potest alicui significare vñuz: nisi habent in mente concepum natura taluer sibi repitantez vñū vñ pacet

aduententi quare ic. Quatta suppositione quelibet proposicio insolubilis est falsa. ex eo quia falsificat seipsum sine significare se esse falsam ut patet aduententur et taliter sequitur in omnibus quare ic. Ex quo sequitur quod quilibet propositio significans precise seipsum esse veram est vera. prout ex predicta suppositione et patet ex hoc etiam quod non appetit ratio maior quare deberet dici falsa verbi gratia. ista vocalis hec est vera demonstrando per hunc ipsummet et propositionem mentalis sibi correspondens est vera quia non appetit ratio quare deberet esse falsa igitur ic. Sed tamen aliquis dicere potest quod ambe illae esse false certi sunt quod oppositae non possunt ostendit: sed non curio quia satis appetit aduententi. Istis premissis ponam alias conclusiones: prima est. Cuilibet propositioni insolubili correspontet aliqua mentalis vera. probatur quia capitulo istam propositionem insolubilem vocalem hec est vera demonstrando suam contradictionem per hunc hec. Tunc arguitur: illi propositioni correspondet aliqua mentalis proprie dicta per tertiam suppositionem et per secundam terminum ipsum et terminum suum mentalis sibi uniuersum correspondens supponunt propter demum ergo illi vocali correspondet illa mentalis hec est vera demonstrando illud id est quod demonstratur per vocalis sez contradictionem ipsiusmet vocalis. Et constat quod illa mentalis est vera quia ipsa significat precise illam vocalem contradictionem propter esse veram vita est quod prout quia illa ipsa significando suam contradictionem est veram falsificat seipsum et est falsa ergo sua contradictione quam demonstrat esse veram est vera quare ic. Consimiliter et ad hec clarius possumus arguere ista vocali hec est falsa demonstrando seipsum vel de ista sortes dicit falsum si sive dicas isti et nullam alias generaliter de qualibet propositione insolubili ut prout induciue. Secunda

concluimus propositum insolubili correspondet aliqua mentalis proprie dicta falsa. Probatur quod per quartam suppositionem que liber talis est falsa ergo cuilibet taliter correspondet una mentalis proprie dicta falsa. Hoc tenet per secundam conclusionem secundi capituli. Antecedens notus est quare ic. Secundo probatur illa eadem conclusio declarando quod sit illa mentalis falsa que correspondet propositio insolubilis significat seipsum esse falsam ergo significat mentali proprie dictam sibi correspondentem esse falsam. Antecedens patet quia propositio vocalis significat propositionem mentalem representationem ut prout per arithmetico percepit: voces sunt notae earum passionum que sunt in anima. consequentia tenet quia arguitur a diffinitione ad diffinitionem sicut prout ex quarta conclusione secundi capituli illa consequentia est bona sicut illa est bona: iste terminus hoc significat hominem. ergo significat substantiam animata sensitivam rationalem. Et tunc arguitur sic. Quilibet propositio insolubilis significat mentali proprie dictam sibi correspondentem esse falsam. ergo taliter significat per tertiam suppositionem et per consequens cuilibet tali propositioni insolubili correspondet aliqua mentalis proprie dicta significans aliquam mentali proprie dictam sibi correspondentem esse falsam. sed hoc non potest esse per unicam seu simplicem propositionem mentalem proprie dictam. sicut prout ex dictis in tertio capitulo. ergo cuilibet insolubili vocali correspondet aliqua mentalis significans aliquam aliam mentalem correspondente eidem propositioni insolubili esse falsam. verbi gratia. illi propositioni vocali hec est falsa demonstrando seipsum correspondet aliqua mentalis que est hec est falsa demonstrando eandem vocalem et illa mentalis est

vera ut patet ex predicta conclusione sed iterum sicut p^r ex deductione taz facia eidē ppōnt insolubilit̄ correspondet ista mentalis. hec est falsa demōstrando p̄mam mentalē. sed cōstat q̄ ista secunda mentalis est falsa quia si significat primam mentalem esse falsam que tamen est vera ut deductus est quare rc. Tertia conclusio cuius habet propositioni insolubili due propositiones mentales p̄prie dicte quarum una est vera et alia falsa correspondent incontuncte. Ista conclusio habet duas partes. prima est q̄ cuiuslibet propositioni insolubili due propōnes mentales proprie dicte correspondent. quarum una est vera et alia falsa. Ista patet ex duabus conclusionibus precedentibus. verbi grā ista p̄positio sortes dicit istam et nullā alias h̄i duas mentales. vna cui corredit p̄ posuto vocalis cui⁹ ēminī supponit p̄ eodē sc̄i istam mentalem. sortes dicit falsum q̄ est vera et quā p̄dicta vocalis significat signatione directa. Aliā vero habet que signat illā primā esse falsam. s. istam hec est falsa demonstrando p̄mā et ista ē falsa. et hanc signat p̄dicta vocalis signatione indirecta seu reflexa. Et sicut dico de ppōne predicta insolubili ita potest dici de q̄libet alia insolubili q̄tū ad hoc quod ponit conclusio non sit oīno simile i oīb⁹ ut postea patet. et sic apparet p̄mā p̄ conclusionis. Sc̄da autē p̄s hui⁹ conclusio est. Cuiuslibet ppōni tali insolubili corredit due propōnes mentales incontuncte. ista p̄z q̄ ista talis vocalis signat eas cōiuncte non apparet ratio quare plus signat eas copulatiue q̄ disiunctiue seu alio mō ypothenice. Et si aliquis relit dicere q̄ eas signat copulatiue. illud est gratis dictus et sine ratione immo apparet contrarationē. q̄ in nullis aliis p̄positionib⁹ inuenim⁹ q̄ alicut p̄positio ni cathegoreiue correspōdeat menta

Et copulatiue seu quis alla ypothe tica nisi ratione alicutus sincathego reūmatis seu termint sincathego reūmatici includēris positi in tali cā thegorica. sicut est in propōntbus cā thegoricis exclusiūs exceptiūs de definit et alijs consimilibus. sic autē non potest dict in p̄posito quare rc. Et qua conclusione sequuntur aliq̄ correlaria. Primo entm sequitur q̄ quelibet p̄positio insolubilis et simili ter eius contradicitoria est propō plures. p̄z ex predictis q̄r cutib⁹ ppōnt insolubili correspōdēt plures mentales incontuncte sicut clarum est aduer tenet mō oīs talis p̄positio cui sic cor respondent plures mentales incontuncte est p̄positio plures et nō est p̄positio vna ad modū aristotelis loq̄nis in libro elenchoꝝ in fallacia sc̄b⁹ plures interrogatiōes et vna. Sc̄do sequitur q̄ sunt aliq̄e propōnes oīno similes in voce et de terminis. p̄ eisdē supponentibus quarū aliqua est p̄positio plures et non alia p̄z de ista. sortes dicit falsū q̄ si sola p̄ponit a sorte ē falsa et ei corredit plures mentales cū sit insolubilis et tñ oīno similis plura a platone non est p̄pō plures s̄ simpliciter vna et non insolubilis et patet intuenti. Et similis p̄t dici de p̄po scriptis vel de mentalibus ad placitum signatibus. Quare cōclusio. q̄libet ppō insolubilis est simul vera et falsa. p̄batur quia cuiuslibet tali corredit due mentales vna vera et alia falsa ergo talis est simul vera et falsa. Quidā ē nota ex p̄mo correlario se cundi capituli. antecedens patet ex immediata conclusione nec illud debet esse mirabile in propositionibus ad placitum significantibus que etiam sunt propositiones plures patet intuenti. Ex ista conclusione sequuntur etiam aliqua correlaria. Primo entm sequitur q̄ cuiuslibet propositionis insolubilis contradictionis est simul vera et falsa p̄z ex quarta cō

usione et primo correlatio tertie conclusionis. Sedo sequit q̄ aliquae sunt p̄pōes oīno similes in voce et de terminis pro eodē supponētibus quāq̄ ma ē simp̄l falsa vel salte non similiter vera et alia similiter ē vera ex cōclusione et ex dicitis I scđo correlatio tertie conclusionis. Tercio se putur q̄ aliq̄ p̄pōes apparēt contra dicere que iñi non cōtradicūt veracit̄ q̄ si s̄ores dicat istā sor. dicit falsū plato dicat istā s̄ores non dicit falsū. iste apparēt cōtradicere cū ambe apparet singulare de etiā termi nis et pro eodē supponētib⁹ et una sit firmata et alia negaria et tñ iste nō cōtradicūt q̄ p̄ma ē impossibilis et p̄pō plures et ē falsa vel non similiter vera. Scđo vero ē simp̄l falsa et non p̄pō plures. Et id p̄z de istis duas hec ē vera demonstrando suā cō tradictoriā et hec nō ē vera demōstrāb̄ seipam. Apparēt enī cōtradicere p̄t̄rōem p̄us dicitā et enī in rei veritate non contradicūt q̄ mētales corris̄ens vnt et mēt̄lis corris̄ alteri non tradicūt. Hā p̄me corrñdēt iste due et ē vera demōstrādo cōtradictoriāz duas vocalis et ista hec ē falsa demō strando predictaz mentalē. Secunde et corrñdēt iste due hec non ē ve demonstrando p̄dictam vocalē ne pluā et ista hec ē falsa demōstrando actiā mentalē. q̄ vero iste due mentes correspōdeant p̄dicere negatiue quia ip̄a est insolubilit̄ et signans se am esse falsam ut pat̄ ex tertia di citione tertij capituli. ergo predicta due mētales hō corrñdēt s̄bi ve telam dicit ex precedēti capt. Et duē mētales nō corrñdēt alijs ab mētalib⁹ corrñtib⁹ p̄me roca darū est cui libz aduertenti et posset idem declarari in plurib⁹ alijs onibus insolubilibus. sed ista pro se sufficiunt. Si vero peratur que cōtradictoria p̄dictarum p̄positiū insolubiliū cā non sint hec. rnde q̄ ghalit non p̄t melius dari con

tradictio q̄ p̄ponēdo negatione toll p̄pōnt seruatis istis quatuor cōditio nibus quas dat arist. lib. clenchoz sc̄ ad idē scđni idē similis et in eodē ip̄e: et ideo dico q̄ cōtradictoria isti s̄ores dicte falsum ēē ista nō s̄ores dicit fal sum. et cōtradictoria istius hec ē re raz: hec nō hec est vera. nam intelligendo negationem cadere sup istos ambos sensus seu ambas istas mentales correspondentes affirmatiuis p̄positionib⁹ sibi cōtradictoriis et idē est gnāliter in qbuscūq̄ aliis ser uatis istis quatuor conditionib⁹ iaz tacite. Si vero dicitur q̄ in p̄pōnib⁹ singularib⁹ nō refert p̄penere negationem vel postponere subiecto et p̄s vident iste ordines equalere s̄ores nō dicit falsū et nō sor. dicit falsū. Respondeo q̄ hoc est verum quādo veraq̄ p̄positonum est p̄positio una et non plures ut bene tangebatur in quarta rōe p̄me conclusionis secūdi capituli. sed sic non ē in p̄posito. Si enī aliquis tantū intelligeret p̄ unam illarū negatiuarū sicut per aliam et referret negationē p̄me seu intelligere eam negare sicut diciū est. tūc concedrem q̄ ille equiualerent. Sed tu dices q̄ aliq̄ due p̄positiōes pos sent ēē oīno similes in voce et de terminis pro eodē supponētib⁹ quatuor una est cōtradictoria alicuius p̄pōis et alia non esset cōtradictoria eiusdem et hoc p̄t satis declarari. Sed satis p̄t apparere ex secūdo correlario tertie conclusionis istius quarti capituli et ex scđo quarte eiusdem ideo satis appetet q̄ nō semp̄ ē bona ūia ab una p̄pō ad altam s̄bi similem in voce et hec ē claz et dicit quare tc. Quarto seq̄tur q̄ nulla p̄positio insolubilis vel ei cōtradictoria ē similiter vera vel similiter falsa p̄z q̄ sola p̄pō deb̄ dicit similiter vera aut similiter falsa cui correspōdet sola una mentalis vera aut falsa. sic autē non ē de p̄pōe insolubili vel eius cōtradictoria et p̄z ex dicitis iugis tc. Sed contra istud

correlatioꝝ et multa superiꝝ dicta occurrit fortis dubitatio de ista p̄pōne insolubili ois p̄pō vocalis est falsa. Hā posito q̄ ista vocalis sit et ista deꝝ est etiꝝ sit p̄z q̄ t̄pā est insolubilitas: t̄ p̄z sibi correspōdēt due mētāles s̄z ois p̄pō vocalis est falsa q̄ significatione directa et hec ē falsa demonstrādo p̄mam mentaleꝝ et ista signe ista mētālis significatiōne refuta. Et q̄ sequūtur ista, primo sequit q̄ ista p̄pō mentalis quā signe ista insolubilitas significatione directa ē falsa ergo sequitur q̄ illa insolubilitas ē simp̄l̄r falsa q̄ videt q̄ p̄pō vocalis signis signatione directe i p̄pō m falsam ē falsa simp̄l̄r. Scđo se, situr q̄ non cūtuslibꝝ p̄pōis insolubilitas p̄pō mentalis s̄bi corrīdens significatiōne directa ē vera cuiꝝ oppositā dicebat i declaratiōne p̄mē dclōns huius capituli. Tertio sedetur q̄ non q̄libꝝ propositiō insolubilitas est falsa se cundū suā signatione refutam q̄d vide tur incōueniēt et apparet esse contra dicta et declaratione cōclusionis huius capituli et in oēs iste tres sequētie patent q̄ ista mētālis ois p̄pō vocalis ē falsa in casu posito ē manifeſte falsa et prīmēt et p̄cōsequēt ista mētālis s̄z hec ē falsa demonstrando p̄mam mentalē est vera quare re. Ad ista respondeo ad p̄mū concedo ahs negādo cōsequētiā q̄ q̄utis ista insolubilitas videat solū signe signatione directa mentalē falsamēt non signat solū illam s̄z vñiam aliam signatione reflectiōnē non sequitur q̄ si simpliciter falsa sicut p̄z et probatione correlari si bene sequit q̄ si falsa scđm qd siue scđm vñi signationē et ita deb̄t inel ligi quotiēscunt dictum est superiꝝ p̄positionē insolubili, et ē falsam. Ad scđm tertiuſ simul respondeo dico consequētiā et consequētēt esse vera tamē dico p̄positionū insolubilitum quedam sunt false et eo precise q̄ significant se esse falsas et iste de q̄bus etēplificabatur in p̄ma et secūda conclusionibꝝ et similiter in p̄ma p̄c

tertia. Et de illis verū est q̄d dicte et q̄i iste sunt multo plures alijs id loquebar ibi generaliter. Alijs vero sunt false non ex eo precise q̄ significante se esse falsas ut est in propositiō ista enī omnis propositiō vocalis falsa non est precise falsa quia significante se esse falsam in casu posito se quia significat omnēi p̄positionē vocalēm esse falsam. et tamē ponit q̄ ista sit deus ē que ē vera. et de r̄bus insolubilitibꝝ vez est q̄d ibi rebatur. et p̄z intuenti. Et sicut dicitur ista dicitur potest de istis vocalibꝝ omnis propositiō vocalis est p̄mālaria. et omnis propositiō vocalis negatiua que licet significent se ē falsas et supra dictum estramēt et eo precise sunt false sicut satis p̄. Quinto sequitur q̄ nulla propositiō insolubilitas est simpliciter impossibilitas. patet clare et predicto correlari. Et hoc est contra magistrū supradictum q̄ dicit q̄ ois p̄pō de p̄le et de signis se esse falsam ē impossibile ut ista hec ē falsa demonstrando sc̄p̄ende fert d̄. Herentia ē inter p̄se de p̄se signem se esse falsaz et de significatione se non esse veram. et prima est impossibilitas secunda repossibilitas sicut ista hec non est et demonstrando sc̄p̄sam. sed q̄ nullatum sit simpliciter impossibilitas patet et dicit. q̄ prima non impossibilis etiam b̄m qd satis clara q̄ nullā mētālis ei corrīdens est impossibilis ut p̄z et dicens quare re. Secundū et ultimo sequitur q̄ ad nullā p̄pōne insolubilitum vel ad eius cōtradictorū est danda vñica responsio sc̄i ipsa simpliciter concedēdo vel t̄pām̄ sim̄l̄r negādo. Parz et predictis q̄ h̄c aristō. scđo elenchor ad p̄pōem p̄teāndit ē danda vñica responsio et quelz sit p̄pō plures. et non simpliciter vera vel simpliciter falsa. ideo adlein deb̄t responderi q̄ ē vera et fali scđm quid. sicut de sc̄uto albo sc̄i medietatem. et nigro scđm aliā cō-

ur & non est simpliciter nigrum nec
implicuer album. sed est album i n-
rum scdm quid. & ite e modus rh-
et ad oia insolu&chia. qui l3 sic incō-
petus tamē ostendo tpm esse de in-
tentio& arist. sedo elenchoy vbi solute
ologismos fallactay extra dictionē
ip̄e ponit vñ palogisimū ad pban-
um q̄ aliquis mērēdo dicat veruz
eu dicendo falsum dicat verā. caput
nū mentiri ibi ip̄oprie p dicere fal-
uz est palogism⁹. iste dicat ego mē-
lor i nihil aliud nisi istam ego dico
albūm. ip̄e sic dicēdo mentiūr. tūc
ergo taliter est qualiter ip̄e dicit. q̄
iu se mentiri ergo sic dicendo dicte
verum ergo dic e verum. Illum pa-
logismū soluit aristoteles negando
albūm con equestriam. respondebat
ergo q̄ non lequitur sic dicēdo dicte
verum etao dicit veram quia argui-
tur id e secundo quid id dicēdo limi-
pi et r. et p. me n. usq. legimū pec-
cere. mes f. alio i secundū quid ad
simpliciter. Et quib' pa et tria e de
intentione aristoteles. Pumuz est q̄

illa proposito secundum quid est fal-
sa. quia aristoteles concedit q̄ sic di-
cendo mentiūr id est dicu falsuz. Se-
cundum est q̄ dicta ppositio secun-
dum quid est vera. quia arist. conce-
dit q̄ sic dicendo dicit verū. Tertium
est q̄ predicta propositio non ē sim-
pli-
citer vera. quia arist. negat illaz sim-
pliciter sortes dicit veram. & sic de in-
tentio& arist. illa pp̄o est vera & fal-
sa secundum quid etiamen non ē sim-
pliciter vera et per consequens nec
sua contradictoria simpliciter falsa.
Aliud enī solutio art. esset simpliciter
fruenda et nullo modo ad ppositum
ideo apparet q̄ omnia dicta iuri de
intentione arist. quare sequitur q̄
licet p̄. d. art. 1101 respondet ad
intell. art. 1101 et r. 1101 & d. Sic illa iu-
rēt. & tamen certus sum q̄ dictis
ta tenetis d. I genet. & luc. enibas
q̄ parebit p̄. v. b. Et hec sunt bre-
viter dicta de vocatis infelabiliib⁹.

Conclusio infelabiliū.